

Sygn. akt II AKa 112/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bogusław Tocicki (spr.)
Sędziowie:	SA Tadeusz Kiełbowicz SA Robert Wróblewski
Protokolant:	Aldona Zięta

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej delegowanej do Prokuratury Apelacyjnej G. N.

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 roku

sprawy **Z. B.**

oskarżonego z art. 282 k.k.; art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 282 k.k.; art. 282 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.; art. 296 § 3 k.k., art. 300 § 2 k.k. i art. 301 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 586 k.s.h.; art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości; art. 300 § 2 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;

K. B. (1)

oskarżonego z art. 282 k.k.; art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 282 k.k.; art. 282 k.k.; art. 282 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.; art. 263 § 2 k.k.;

D. W. (pop.W.-B.)

oskarżonej z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. i art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych oraz prokuratora i pełnomocników oskarżycieli posiłkowych w stosunku do Z. B. i K. B. (1),

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 12 grudnia 2012 roku sygn. akt III K 233/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego Z. B. w ten sposób, że:

a) **w ramach przestępstwa przypisanego oskarżonemu Z. B. w punkcie I części rozstrzygającej (opisane go w punkcie I części wstępnej) uznaje go winnym tego, że w okresie od października 2006r. do 31 stycznia 2008r. we W., działając samodzielnie od października 2006r. do lipca 2007r. oraz wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1) w okresie od sierpnia 2007r. do 31 stycznia 2008 r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania**

dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania należności w wysokości nie mniejszej niż 4.770.000,00 zł, wynikającej z siedmiu umów pożyczek zawartych przez Z. B. jako prezesa spółki z o.o. F. we W. z prezesem zarządu spółki (...) sp. z o.o. R. D. (1) oraz trzech umów pożyczek zawartych z R. D. (1) jako osobą fizyczną na łączną kwotę 1.250.000,00 zł, przy czym środki uzyskane ze wszystkich pożyczek były przeznaczone na działalność spółki (...) sp. z o.o., zmuszał W. U. (1) – jako udziałowca i dyrektora spółki (...) sp. z o.o. – do zwrotu wspomnianych należności, przy czym część dochodzonej wierzytelności przysługiwała mu wyłącznie względem w/w spółki, a po ogłoszeniu upadłości spółki z o.o. (...) od kwietnia 2007r. nie miał uprawnień do dochodzenia roszczeń w jej imieniu, wskutek czego doprowadził W. U. (1) do zapłaty na jego rzecz z własnego majątku kwoty nie mniejszej niż 732.000,00 zł, tj. przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

b) przyjmuje, że przestępstw z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przypisanych w punktach: I i II części rozstrzygającej wyroku (opisanych w punktach: I i II części wstępnej wyroku) oskarżony Z. B. dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to w miejsce kar orzeczonych wobec niego za te przestępstwa, na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu Z. B. kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

c) przyjmuje, że przestępstw z art. 282 k.k. przypisanych w punktach: III i IV części rozstrzygającej wyroku (opisanych w punktach: III i IV części wstępnej wyroku) oskarżony Z. B. dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to w miejsce kar orzeczonych wobec niego za te przestępstwa, na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu Z. B. kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

d) stwierdza, że utraciły moc kary łączne pozbawienia wolności i grzywny wymierzone wobec oskarżonego Z. B. w punkcie XIX części rozstrzygającej wyroku;

e) uchyla orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wobec oskarżonego Z. B. wykonania kary łącznej pozbawienia wolności i o oddaniu go pod dozór kuratora zawarte w punktach: XX i XXI części rozstrzygającej wyroku;

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego K. B. (1) w ten sposób, że:

a) w ramach przestępstwa przypisanego oskarżonemu K. B. (1) w punkcie XI części rozstrzygającej (opisane w punkcie XI części wstępnej) uznaje go winnym tego, że w okresie od sierpnia 2007r. do 31 stycznia 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania należności w wysokości nie mniejszej niż 4.770.000,00 zł, wynikającej z siedmiu umów pożyczek zawartych przez Z. B. jako prezesa spółki z o.o. F. we W. z prezesem zarządu spółki (...) sp. z o.o. R. D. (1) oraz trzech umów pożyczek zawartych z R. D. (1) jako osobą fizyczną na łączną kwotę 1.250.000,00 zł, przy czym środki uzyskane ze wszystkich pożyczek były przeznaczone na działalność spółki (...) sp. z o.o., zmuszał W. U. (1) – jako udziałowca i dyrektora spółki (...) sp. z o.o. – do zwrotu wspomnianych należności, przy czym część dochodzonej wierzytelności przysługiwała Z. B. wyłącznie względem w/w spółki, wskutek czego doprowadził W. U. (1) do zapłaty na jego rzecz z własnego majątku kwoty nie mniejszej niż 732.000,00 zł, tj. przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

b) **przyjmuje, że przestępstw z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przypisanych w punktach: XI i XII części rozstrzygającej wyroku (opisanych w punktach: XI i XII części wstępnej wyroku) oskarżony K. B. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to w miejsce kar orzeczonych wobec niego za te przestępstwa, na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu K. B. (1) kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) złotych;**

c) **przyjmuje, że przestępstw z art. 282 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. przypisanych w punktach: XIV, XV i XVI części rozstrzygającej wyroku (opisane w punktach: XIV, XV i XVI części wstępnej wyroku) oskarżony K. B. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to w miejsce kar orzeczonych wobec niego za te przestępstwa, na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu K. B. (1) kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) złotych;**

d) **stwierdza, że utraciły moc kary łączne pozbawienia wolności i grzywny wymierzone wobec oskarżonego K. B. (1) w punkcie XIX części rozstrzygającej wyroku;**

e) **uchyla orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wobec oskarżonego K. B. (1) wykonania kary łącznej pozbawienia wolności i o oddaniu go pod dozór kuratora zawarte w punktach: XX i XXI części rozstrzygającej wyroku;**

f) **za podstawę orzeczenia przypadku dowodu rzeczowego wskazanego w punkcie XXIII części rozstrzygającej wyroku przyjmuje przepis art. 44 § 6 k.k.;**

II. **w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) utrzymuje w mocy;**

III. **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej D. W.;**

IV. **na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. wymierza w stosunku do oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) nowe kary łączne w wymiarze po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności i po 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) złotych;**

V. **na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych w stosunku do oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) kar łącznych pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okresy próby po 5 (pięć) lat;**

VI. **na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar grzywny okresy rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiednio:**

a) **Z. B. od dnia 31 stycznia 2008r. do dnia 24 czerwca 2008r. (łącznie 146 dni);**

b) **K. B. (1) od dnia 31 stycznia 2008r. do dnia 24 czerwca 2008r. (łącznie 146 dni);**

przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

VII. **zasądza od oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. D. (1) po 600 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym oraz po 138 zł z tytułu zwrotu VAT;**

VIII. **zasądza od oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. D. (1) po 600 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym oraz po 138 zł z tytułu zwrotu VAT;**

IX. **zasądza od oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. U. (1) po 600 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym oraz po 138 zł z tytułu zwrotu VAT;**

X. **zasądza od wszystkich oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze odpowiednio:**

a) **od Z. B. – w wysokości 3.306,70 (trzy tysiące trzysta sześć 70/100) złotych, na co składa się 6,70 złotych tytułem 1/3 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz 3.300 złotych opłaty za obie instancje;**

b) **od K. B. (1) – w wysokości 3.306,70 (trzy tysiące trzysta sześć 70/100) złotych, na co składa się 6,70 złotych tytułem 1/3 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz 3.300 złotych opłaty za obie instancje;**

c) **od D. W. – w wysokości 186,70 (sto osiemdziesiąt sześć 70/100) złotych, na co składa się 6,70 złotych tytułem 1/3 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz 180 złotych opłaty za drugą instancję.**

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Legnicy skierował do Sądu Okręgowego we Wrocławiu akt oskarżenia przeciwko:

1) **Z. B. o to, że :**

I. w okresie od października 2006 r. do 31 stycznia 2008 r. we W., K. i J., wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania należności zmuszał W. U. (1) do rozporządzenia własnym mieniem w kwocie nie mniejszej niż 4.770.000,00 zł, dochodząc zwrotu należności wynikających z umów pożyczek, których stroną nie był W. U. (1), na skutek czego pokrzywdzony wypłacił na jego rzecz kwotę nie mniejszą niż 732.000,00 zł,

- tj. o przestępstwo z art. 282 k.k.;

II. w okresie od października 2006 r. do 31 stycznia 2008 r. we W., wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania należności zmuszał R. D. (1) do rozporządzenia własnym mieniem w kwocie nie mniejszej niż 4.770.000,00 zł, która wynikała z trzech umów pożyczek zawartych z pokrzywdzonym jako osobą fizyczną oraz siedmiu umów pożyczek zawartych z pokrzywdzonym jako prezesem zarządu działającym w imieniu spółki (...) sp. z o.o., wobec czego na podstawie zawartych umów pokrzywdzony był zobowiązany do zwrotu na jego rzecz kwoty 1.250.000,00 zł, podczas gdy pozostała część dochodzonej wierzytelności przysługiwała mu jedynie względem w/w spółki, czym doprowadził pokrzywdzonego do wydania kwoty nie mniejszej niż 500.000,00 zł,

- tj. o przestępstwo z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

III. w sierpniu 2007 r. w K., wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci

zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania pieniędzy doprowadził R. D. (1) i W. U. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zmusił ich do wydania samochodu osobowego marki R. (...) nr rej. (...) o wartości 20.000,00 zł, czym działał na szkodę właściciela pojazdu - spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.,

- tj. o przestępstwo z art. 282 k.k.;

IV. w dniu 11 maja 2007 r. we W., wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. U. (2), I. U., R. D. (1) i M. D. (1) do rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że stosując groźbę zamachu na życie, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania pieniędzy zmusił pokrzywdzonych do sporządzenia w dniu 11 maja 2007 r. oświadczenia w formie akt notarialnego rep. A nr (...) o dobrowolnym poddaniu się egzekucji należności pieniężnych dłużników R. D. (1), W. U. (1), M. D. (1) i I. U. do kwoty 5.000.000,00 zł, poświadczając jednocześnie nieprawdę, co do faktu istnienia wierzytelności przysługującej Z. B. z tytułu umowy pożyczki udzielonej solidarnie R. D. (1) i W. U. (1), która w rzeczywistości nie przysługiwała Z. B., z uwagi na to, iż umowa pożyczki miała charakter fikcyjny, skutkiem czego na podstawie uregulowań, którego to aktu pokrzywdzeni przekazali na jego rzecz kwotę nie mniejszą niż 1.220.000,00 zł, czym działał na szkodę ww. pokrzywdzonych,

- tj. o przestępstwo z art. 282 k.k.;

V. w okresie od grudnia 2007 r. do 31 stycznia 2008 r. w J., wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania pieniędzy usiłował doprowadzić M. D. (1) i R. D. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci mieszkania położonego we W. przy ul. (...) o wartości 300.000,00 zł w ten sposób, że sporządził pisemną przedwstępną umowę sprzedaży ww. nieruchomości, którą kazał podpisać pokrzywdzonym, a następnie przedsięwziął czynności zmierzające do sporządzenia umowy przyrzeczonej w formie aktu notarialnego przenoszącego własność mieszkania z pokrzywdzonych na rzecz P. M., jednak zamierzonego celu nie osiągnął, albowiem został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.;

VI. w okresie od maja 2005 r. do marca 2006 r. we W. i w W., pełniąc na podstawie umowy spółki i przepisów kodeksu spółek handlowych funkcję prezesa zarządu spółki prawa handlowego działającej pod firmą Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., będącej dłużnikiem kilku wierzycieli, jako prezes jednoosobowego zarządu tejże spółki, działał na jej szkodę nie dopełniając ciężącego na nim obowiązku zabezpieczenia mienia spółki przed jego zmniejszeniem i utratą przez spółkę płynności finansowej, w konsekwencji czego doprowadził do ogłoszenia jej upadłości w ten sposób, że będąc w ramach sprawowanej funkcji uprawnionym do zajmowania się sprawami z zakresu reprezentacji i prowadzenia spraw majątkowych spółki, zawarł szereg niekorzystnych umów rozporządzających mieniem spółki, prowadzących w konsekwencji do utraty płynności finansowej spółki i trwałego zaprzestania spłaty wymagalnych zobowiązań, a w szczególności:

- umowę zlecenia usług doradczych w obrocie nieruchomościami z dnia 10.06.2005 r. zastrzegającą na rzecz zleceniobiorcy M. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) rażąco wygórowaną prowizję w wysokości 15% od ceny zakupu nieruchomości wynoszącej 6.100.000 € oraz 50% kwoty przenoszącej tę cenę w wyniku czego powstało zobowiązanie wobec (...) M. P. w kwocie 5.184.207 zł;
- siedem umów pożyczek na rzecz spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na łączną kwotę 3.240.000,00 zł, z zaniechaniem ustanowienia zabezpieczenia spłaty wymagalnych wierzytelności na mieniu pożyczkobiorcy oraz zweryfikowania kondycji finansowej i zdolności płatniczej kontrahenta;
- dwie umowy pożyczek na rzecz spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. w łącznej kwocie 3.270.000,00 zł, bez należytego zabezpieczenia spłaty wymagalnych wierzytelności, zastrzegających odległy, 10-letni termin zwrotu

pożyczonych środków pieniężnych oraz odsetek od kapitału, pomimo tego, iż wiedział, że umowy te spowodują niemożność wywiązania się przez spółkę Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z zobowiązań podatkowych wynikających ze sprzedaży nieruchomości w postaci działek: nr (...) położonej przy ul. (...) we W. wraz z posadowionymi na niej budynkami dla której prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...) oraz działek o numerach (...) położonych we W. przy ul (...), na mocy aktu notarialnego z dnia 31.10.2005 r. rep A nr (...),

- w dniu 04.11.2005 r. z naruszeniem przepisów kodeksu spółek handlowych dokonał zwrotu dopłat do kapitału (...) sp. z o.o. na rzecz W. B. i D. B. w łącznej kwocie 1.060.500 zł,

które to umowy i czynności charakteryzowały się nadmiernym ryzykiem, nie znajdującym ekonomicznego uzasadnienia w kontekście przedmiotu działalności spółki, stanowiąc transakcje i działania oczywiście sprzeczne z zasadami prawidłowego gospodarowania czym działał na szkodę spółki Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o., wyrządzając jej szkodę majątkową w łącznej wysokości 11.694.207 zł oraz działając na szkodę wierzycieli - Skarbu Państwa, R. K. (1), Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., (...) S.A. z siedzibą w W., K. M., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., H. S. i B. B. (2),

- tj. o przestępstwo z art. 296 § 3 k.k., art. 300 § 2 k.k. i art. 301 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

VII. w okresie od stycznia 2006 r. do kwietnia 2007 r. we W., będąc zobowiązanym na podstawie art. 21 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze do złożenia wniosku o upadłość spółki działającej pod firmą Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. jako prezes jednoosobowego zarządu w/w spółki, zaniechał dopełnienia tego obowiązku pomimo powstania warunków uzasadniających według przepisów wskazanej ustawy ogłoszenie upadłości w/w spółki,

- tj. o przestępstwo z art. 586 k.s.h.;

VIII. w okresie od 2003 r. do kwietnia 2007 r. we W. jako prezes zarządu Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. wbrew przepisom ustawy o rachunkowości dopuścił się podawania nierzetelnych danych w księgach rachunkowych spółki,

- tj. o przestępstwo z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości;

IX. w dniu 18 października 2006 r. we W., działając w celu udaremnienia egzekucji należności podatkowych, zbył samochód osobowy marki M. (...) rok prod. 2001r. nr rej. (...), nr VIN (...) stanowiący przedmiot własności Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na rzecz M. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. P., za kwotę 100.000,00 zł, pomimo tego, iż na mocy wpisu Naczelnika Urzędu Skarbowego W. z dnia 16 maja 2006 r. na samochodzie tym ustanowiony był zastaw skarbowy w celu zabezpieczenia spłaty zaległości podatkowych ww. spółki, wynikającej z tytułu deklaracji VAT za październik 2005 r. w kwocie 4.777.945,09 zł, czym działał na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W.,

- tj. o przestępstwo z art. 300 § 2 k.k.;

X. w dniu 13 sierpnia 2008 r. we W. usiłował doprowadzić masę upadłości spółki Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 110.000,00 zł w ten sposób, że działając jako jeden z wierzycieli postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku w/w spółki zgłosił wierzytelność w kwocie 375.000,00 zł z tytułu umów pożyczek zawartych z w/w spółką w okresie od 12 lipca 2006 r. do 28 lipca 2006 r., podczas gdy w dniu 14 marca 2007 r. otrzymał on zwrot części pożyczki w kwocie 110.000,00 zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o., czym działał na jego szkodę,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;

2) **K. B. (1) o to, że :**

XI. w okresie od października 2006 r. do 31 stycznia 2008 r. we W., K. i J., wspólnie i w porozumieniu ze Z. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania pieniędzy zmuszał W. U. (1) do rozporządzenia własnym mieniem w kwocie nie mniejszej niż 4.770.000,00 zł, wynikającej z umów pożyczek, których stroną nie był W. U. (1), na skutek czego pokrzywdzony wypłacił na rzecz Z. B. kwotę nie mniejszą niż 732.000,00 zł

- tj. o przestępstwo z art. 282 k.k.;

XII. w okresie od października 2006 r. do 31 stycznia 2008 r. we W., K. i J., wspólnie i w porozumieniu ze Z. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania pieniędzy zmuszał R. D. (1) do rozporządzenia własnym mieniem w kwocie nie mniejszej niż 4.770.000,00 zł, która wynikała z umów pożyczek zawartych z pokrzywdzonym jako osobą fizyczną oraz prezesem zarządu spółki (...) Sp. z o.o., przy czym na podstawie zawartych umów pokrzywdzony był zobowiązany do zwrotu kwoty 1.250.000,00 zł, gdy pozostała zaś część dochodzonej wierzytelności przysługiwała oskarżonemu względem ww. spółki, czym doprowadził pokrzywdzonego do wydania na rzecz Z. B. kwoty nie mniejszej niż 500.000,00 zł

- tj. o przestępstwo z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XIII. w dniu 11 maja 2007 r. we W., oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu ze Z. B., doprowadził W. U. (2), I. U., R. D. (1) i M. D. (1) do rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że stosując groźbę zamachu na życie, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania pieniędzy zmusił pokrzywdzonych do podpisania w dniu 11 maja 2007 r. akt notarialnego rep. A nr (...) stanowiącego oświadczenie dłużników R. D. (1), W. U. (1), M. D. (1) i I. U. o dobrowolnym poddaniu się egzekucji należności pieniężnych do kwoty 5.000.000,00 zł, poświadczając jednocześnie nieprawdę co do faktu istnienia wierzytelności przysługującej Z. B. z tytułu umowy pożyczki udzielonej solidarnie R. D. (1) i W. U. (1), która w rzeczywistości nie przysługiwała oskarżonemu, z uwagi na to, iż umowa pożyczki miała charakter fikcyjny, na podstawie uregulowań którego to aktu pokrzywdzeni przekazali na rzecz Z. B. kwotę nie mniejszą niż 1.220.000,00 zł, czym działał na szkodę ww/ pokrzywdzonych,

- tj. o przestępstwo z art. 282 k.k.;

XIV. w sierpniu 2007 r. w K., wspólnie i w porozumieniu ze Z. B. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania pieniędzy doprowadził R. D. (1) i W. U. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zmusił ich do wydania samochodu osobowego marki R. (...) nr rej. (...) o wartości 20.000,00 zł, czym działał na szkodę właściciela pojazdu - spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.,

- tj. o przestępstwo z art. 282 k.k.;

XV. w październiku 2007 r. we W. i J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźbę zamachu na życie, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania pieniędzy doprowadził R. D. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zmusił go do zakupu a następnie wydania motocykla marki Y. (...)’05 nr rej. (...) oraz stroju motocyklowego o łącznej wartości nie mniejszej niż 48.000,00 zł, czym działał na szkodę R. D. (1)

- tj. o przestępstwo z art. 282 k.k.;

XVI. w okresie od grudnia 2007 r. do 31 stycznia 2008 r. w J., wspólnie i w porozumieniu ze Z. B. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania pieniędzy

usiłował doprowadzić M. D. (1) i R. D. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci mieszkania położonego we W. przy ul. (...) o wartości 300.000,00 zł w ten sposób, że sporządził pisemną przedwstępną umowę sprzedaży ww. nieruchomości, którą kazał podpisać pokrzywdzonym, a następnie przedsięwziął czynności zmierzające do sporządzenia umowy przyrzeczonej w formie aktu notarialnego przenoszącego własność mieszkania z pokrzywdzonych na rzecz P. M., jednak zamierzonego celu nie osiągnął, albowiem został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.;

XVII. w okresie od listopada 2005 r. do stycznia 2008 r. we W. oraz w J. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną gazową marki W. (...) mm nr (...),

- tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.;

3) **D. W. o to, że :**

XVIII. w dniu 4 listopada 2005 roku we W., pomogła Z. B. w popełnieniu przestępstwa działania na szkodę (...) sp. z o.o. i jej wierzycieli, w ten sposób, że podpisała jako pełnomocnik spółki (...) sp. z o.o. aneks do umowy pożyczki z dnia 4 listopada 2005 r. zawartej pomiędzy Przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. a spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na mocy którego wydłużono okres spłaty pożyczki przez (...) sp. z o.o. w kwocie 3.160.000,00 zł z 1 roku do 10 lat wiedząc, że przez to Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. nie będzie w stanie wywiązać się z zobowiązań podatkowych wynikających ze sprzedaży nieruchomości w postaci działek (...) położonej przy ul. (...) we W. wraz z posadowionymi na niej budynkami dla której prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...) oraz działek o numerach (...) położonych we W. przy ul (...) obręb T., na mocy aktu notarialnego z dnia 31.10.2005 r. rep A nr (...), czym działała na szkodę Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. oraz Skarbu Państwa, reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W.,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. i art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2012r. sygn. akt III K – 233/10 Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł następująco:

I. uznał Z. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku ustalając, że Z. B. działał samodzielnie w okresie od października 2006 r. do lipca 2007r. oraz wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1) w okresie od sierpnia 2007r. do 31 stycznia 2008 r., tj. przestępstwa z art. 282 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. wymierzył mu kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

II. uznał Z. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku ustalając, że Z. B. działał samodzielnie w okresie od października 2006r. do lipca 2007r. oraz wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1) w okresie od sierpnia 2007r. do 31 stycznia 2008 r.tj. przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu kary: 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

III. uznał Z. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 282 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. wymierzył mu kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

IV. uznał Z. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku, eliminując z niego działanie wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1), tj. przestępstwa z art. 282 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k.

wymierzył mu kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

V. uniewinnił Z. B. od popełnienia czynu zarzucanego w pkt V aktu oskarżenia;

VI. uznał Z. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. VI części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu umowę zlecenia usług doradczych w obrocie nieruchomościami z dnia 10.06.2005r. i przyjmując, że wyrządził łączną szkodę majątkową w wysokości 7.570.500 zł tj. przestępstwa z art. 296 § 3 k.k. i art. 300 § 2 k.k. i art. 301 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII. uznał Z. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. VII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 586 k.s.h. i za to na podstawie art. 586 k.s.h. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. uznał Z. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. VIII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości z dnia 29.09.1994 r. i za to na podstawie art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości z dnia 29.09.1994 r. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. uznał Z. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. IX części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

X. uznał Z. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. X części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XI. uznał K. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XI części wstępnej wyroku ustalając, że miał on miejsce w okresie od sierpnia 2007 r. do 31 stycznia 2008 r., tj. przestępstwa z art. 282 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. wymierzył mu kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XII. uznał K. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XII części wstępnej wyroku ustalając, że miał on miejsce w okresie od sierpnia 2007 r. do 31 stycznia 2008 r., tj. przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu kary: 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XIII. uniewinnił oskarżonego K. B. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XIII części wstępnej wyroku;

XIV. uznał K. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XIV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 282 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. wymierzył mu kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XV. uznał K. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 282 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. wymierzył mu kary: 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XVI. uznał K. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XVI części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzył mu kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XVII. uznał K. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XVII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVIII. uznał D. W. (poprzednio W. – B.) za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt. XVIII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. i art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XIX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec Z. B. i K. B. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i orzekł kary łączne pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i grzywny w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonym wykonanie kar pozbawienia wolności na okresy próby wynoszące po 5 lat wobec Z. B. i K. B. (1) i 2 (dwóch) lat wobec D. W. (poprzednio W. – B.);

XXI. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał Z. B. i K. B. (1) w okresie próby pod dozór kuratora;

XXII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych do naprawienia szkody:

- Z. B. poprzez zapłatę na rzecz syndyka masy upadłości P.W. (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z/s we W. kwoty 4.300.500 zł,
- K. B. (1) poprzez zapłatę na rzecz R. D. (1) kwoty 48.000 zł tytułem odszkodowania oraz na rzecz R. D. (1) i M. D. (1) kwot po 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia,
- Z. B. poprzez zapłatę na rzecz R. D. (1) i M. D. (1) kwot po 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia,

XXIII. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego w Wykazie Dowodów Rzeczowych nr 58/10 na k. 2995 pod poz. 31;

XXIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar grzywny i pozbawienia wolności okresy ich zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

- Z. B. od dnia 31 stycznia 2008 r. do dnia 9 maja 2008r. na poczet kary grzywny i od dnia 10 maja 2008r. do dnia 24 czerwca 2008 r. na poczet kary pozbawienia wolności,
- K. B. (1) od dnia 31 stycznia 2008 r. do dnia 9 maja 2008r. na poczet kary grzywny i od dnia 10 maja 2008r. do dnia 24 czerwca 2008 r. na poczet kary pozbawienia wolności ;

XXV. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich koszty sądowe, w tym wymierzył im opłaty w kwotach:

- Z. B. i K. B. (1) po 2.300 zł,
- D. W. (poprzednio W. – B.) – 180 zł,

XXVI. kosztami sądowymi w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa;

XXVII. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od Z. B. i K. B. (1) na rzecz R. D. (1) i M. D. (1) kwoty po 9.240 zł na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia w sprawie pełnomocnika;

XXVIII. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw.z art. 633 k.p.k. zasądził od Z. B. i K. B. (1) na rzecz W. U. (1) kwoty po 2.250 zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia w sprawie pełnomocnika.

Powyższy wyrok zaskarżyły wszystkie strony procesowe w następującym zakresie:

1)

1) Prokurator Okręgowy w Legnicy na niekorzyść oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karach;

2) pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych R. D. (2) i M. D. (1) adw. J. M. na niekorzyść oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karach, co do:

punktu II sentencji wyroku w zakresie, w jakim za popełnienie przez oskarżonego Z. B. zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, ze zmianą opisu czynu co do okresu popełnienia czynu i współsprawstwa, tj. przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd wymierzył mu kary 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 50 stawek dziennych określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

punktu III sentencji wyroku w zakresie, w jakim za popełnienie przez oskarżonego Z. B. zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 282 k.k. Sąd wymierzył mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 200 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

punktu IV sentencji wyroku w zakresie, w jakim za popełnienie przez oskarżonego Z. B. zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, ze zmianą opisu czynu co do działania wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1), tj. przestępstwa z art. 282 k.k. Sąd wymierzył mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 200 stawek dziennych określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

punktu XII sentencji wyroku w zakresie, w jakim za popełnienie przez oskarżonego K. B. (1) czynu opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku, ze zmianą opisu czynu co do okresu popełnienia czynu, tj. przestępstwa z art. 191 §2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 11 §2 k.k. Sąd wymierzył mu kary 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 50 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

punktu XIV sentencji wyroku w zakresie, w jakim za popełnienie przez oskarżonego K. B. (1) czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 282 k.k. Sąd wymierzył mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 200 stawek dziennych określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

punktu XV sentencji wyroku w zakresie, w jakim za popełnienie przez oskarżonego K. B. (1) czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 282 k.k. Sąd wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w rozmiarze 50 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

punktu XVI sentencji wyroku w zakresie, w jakim za popełnienie przez oskarżonego K. B. (1) czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. Sąd na podstawie art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzył mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 200 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

punktu XIX sentencji wyroku w zakresie w jakim na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonych Z. B. i K. B. (1) kary, jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i orzekł kary łączne pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

punktu XX sentencji wyroku w zakresie, w jakim Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił oskarżonym: Z. B. i K. B. (1) wykonanie kar pozbawienia wolności na okresy próby wynoszące po 5 lat;

punktu XXII sentencji wyroku w zakresie, w jakim Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) do naprawienia szkody, w tym K. B. (1) poprzez zapłatę na rzecz R. D. (1) kwoty 48 000,00 zł tytułem odszkodowania oraz na rzecz R. D. (1) i M. D. (1) kwot po 2 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz Z. B. poprzez zapłatę na rzecz R. D. (1) i M. D. (1) kwot po 4 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia;

3) pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego W. U. (1), adw. P. N. na niekorzyść oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) w części dotyczącej orzeczeń o karach łącznych z punktu XIX i XX części rozstrzygającej wyroku;

4) obrońca oskarżonego Z. B. adw. M. M. w całości;

5) obrońca oskarżonego K. B. (1) adw. A. K. (1) w całości;

6) obrońca oskarżonej D. W. adw. E. Ś. w całości.

Wobec kierunku wniesionych środków odwoławczych przez oskarżycieli publicznego i posiłkowych, uprawomocniły się orzeczenia o niewinnieniu oskarżonego Z. B. od zarzutu V aktu oskarżenia oraz oskarżonego K. B. (1) od zarzutu XIII aktu oskarżenia.

Prokurator Okręgowy w Legnicy, powołując się na treść art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 91 § 1 i 2 k.k. polegającą na niesłusznym niezastosowaniu powyższego przepisu i wymierzeniu odrębnych kar:

- oskarżonemu Z. B. za przestępstwa kwalifikowane z art. 282 k.k. opisane w punktach I, III i IV części wstępnej wyroku,
- oskarżonemu K. B. (1) za przestępstwa z art. 282 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. opisane w punktach XI, XIV, XV i XVI części wstępnej wyroku,

podczas gdy okoliczności sprawy wskazują, że opisane powyżej przestępstwa obu oskarżonych stanowiły ciąg przestępstw, a zatem Sąd był zobligowany do wymierzenia jednej kary za zbiegające się przestępstwa, co w dalszej konsekwencji skutkowało niesłusznym zastosowaniem w pkt XIX zaskarżonego orzeczenia art. 85 k.k. jako podstawy wymiaru kar łącznych, w sytuacji gdy kary te winny zostać orzeczone prawidłowo na podstawie art. 91 § 2 k.k.;

II. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 33 § 2 k.k. polegającą na niesłusznym niezastosowaniu powoływanego przepisu jako podstawy wymiaru kary grzywny orzeczonej wobec Z. B. w pkt I, II, III, IV zaskarżonego orzeczenia i K. B. (1) w pkt XI, XII, XIV, XV, XVI wyroku, bowiem przestępstwa te niewątpliwie popełnione zostały przez wymienionych oskarżonych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

III. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 44 § 6 k.k. polegającą na niesłusznym niezastosowaniu powoływanego przepisu jako podstawy orzeczenia w pkt XXIII w zakresie przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego Nr (...) w postaci broni palnej gazowej – pistoletu marki W. (...) mm nr (...) i błędnym przywołaniu dyspozycji art. 44 § 1 k.k. jako podstawy wyroku we wskazywanym zakresie, w sytuacji gdy art. 44 § 6 k.k. stanowi lex

specialis w odniesieniu do przepisu art. 44 § 1 k.k., zaś przestępstwo polegało na naruszeniu zakazu posiadania bez wymaganego zezwolenia opisanej broni palnej gazowej;

IV. rażąco niewspółmierność orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności wobec Z. B. i K. B. (1) polegającą na wymierzeniu tym oskarżonym kar łącznych w wymiarze po 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres próby po 5 lat, podczas gdy bardzo wysoki stopień zawinienia oskarżonych, rodzaj naruszonych przez nich dóbr prawnie chronionych, rozmiar ujemnych następstw przestępstw przez nich popełnionych – w tym wysokość wyrządzonych szkód w mieniu, działanie z niskich pobudek w postaci chęci zysku, zachowanie oskarżonych po ich popełnieniu – w tym brak starań o naprawienie szkody, wielość przestępnych zachowań i wynikający stąd znaczny stopień społecznej szkodliwości tych czynów, jak też pominięcie okoliczności, iż kary łączne w orzeczonej wysokości nie spełnią celów zapobiegawczych i wychowawczych, w tym potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przy jednoczesnym braku ostatecznych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych, co w konsekwencji wskazuje na konieczność orzeczenia względem obu oskarżonych kar surowszych bez warunkowego ich zawieszenia.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. Prokurator Okręgowy w Legnicy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) uchylenie wymierzonej w pkt XIX zaskarżonego orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) oraz w pkt XX w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania wymienionym oskarżonym kar pozbawienia wolności;

2) orzeczenie wobec Z. B. za przestępstwa opisane w punktach I, III i IV części wstępnej wyroku na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. kary 3 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 50 zł każda, powołanie w zakresie wymiaru kary w pkt II wyroku art. 33 § 2 k.k. oraz orzeczenie na podstawie art. 91 § 2 k.k. kary łącznej za ciąg przestępstw i inne przestępstwa, których winnym został uznany wymieniony i wymierzenie mu kary 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych określając wysokość stawki na 50 zł;

3) orzeczenie wobec K. B. (1) za przestępstwa opisane w punktach XI, XIV, XV i XVI części wstępnej wyroku na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. kary 3 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 50 zł każda, powołanie w zakresie podstaw wymiaru kary w pkt XII wyroku art. 33 § 2 k.k., a następnie orzeczenie na podstawie art. 91 § 2 k.k. kary łącznej za ciąg przestępstw i inne przestępstwa, których winnym został uznany K. B. (1) i wymierzenie mu 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych określając wysokość stawki na 50 zł;

4) zmianę orzeczenia zawartego w pkt XXIII wyroku poprzez powołanie jako prawidłowej podstawy przypadku dowodu rzeczowego art. 44 § 6 k.k. w miejsce art. 44 § 1 k.k..

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych R. D. (1) i M. D. (1) adw. J. M. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- 1)
 - 1) rażąco niewspółmierność tj. zbytnią łagodność orzeczonych wobec oskarżonego Z. B.:
 - a) w punkcie II sentencji wyroku kar 1 roku pozbawienia wolności zamiast kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych zamiast grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 złotych;
 - b) w punkcie III sentencji wyroku kar 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności zamiast kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50

złotych zamiast grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

c) w punkcie IV sentencji wyroku kar 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności zamiast kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych zamiast grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

2) rażąco niewspółmierność tj. zbytnią łagodność orzeczonych wobec oskarżonego K. B. (1):

a) w punkcie XII sentencji wyroku kar 1 roku pozbawienia wolności zamiast kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych zamiast grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

b) w punkcie XIV sentencji wyroku kar 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności zamiast kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych zamiast grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

c) w punkcie XV sentencji wyroku kar 1 roku pozbawienia wolności zamiast kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 zł zamiast grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

d) w punkcie XVI sentencji wyroku kar 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności zamiast kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych zamiast grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych

3) rażąco niewspółmierność tj. zbytnią łagodność orzeczonych w punkcie XIX względem oskarżonych Z. B. oraz K. B. (1) kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny i orzeczenie łącznie kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat (punkt XX sentencji wyroku) i grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych, określając wysokość 1 stawki dziennej na kwotę 50 złotych, podczas gdy okoliczności sprawy, a w szczególności wina i stopień społecznej szkodliwości czynów przemawiały za orzeczeniem w stosunku do oskarżonych Z. B. i K. B. (1) kar łącznych pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat bez warunkowego zawieszenia ich wykonania i grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

4) rażąco niewspółmierność orzeczonego środka karnego (punkt XXII sentencji wyroku), polegającego na zobowiązaniu oskarżonych:

a) K. B. (1) do zapłaty kwoty 48.000,00 zł tytułem odszkodowania na rzecz R. D. (1) oraz kwot po 2.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia na rzecz R. D. (1) i M. D. (1) zamiast kwoty 60.580,00 zł tytułem wyrządzonej szkody na rzecz R. D. (1) oraz kwot po 40.000,00 zł na rzecz R. D. (1) i M. D. (1) z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz 115.632,00 zł solidarnie z oskarżonym Z. B. na rzecz R. i M. D. (1) z tytułu wyrządzonej szkody;

b) Z. B. do zapłaty na rzecz R. D. (1) i M. D. (1) kwot po 4.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę zamiast kwot po 40.000,00 zł oraz na braku zobowiązania Z. B. do naprawienia wyrządzonej pokrzywdzonym: R. D. (1) i M. D. (1) szkody w kwocie 115.632,00 zł solidarnie z oskarżonym K. B. (1).

Podnosząc powyższe zarzuty, pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych R. D. (2) i M. D. (1) na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez zaostreżenie orzeczonych wobec oskarżonych Z. B. i K. B. (1) kar pozbawienia wolności i grzywny, w tym kary łącznej we wskazanym wyżej sposób;
- 2) zmianę orzeczenia w zakresie zobowiązania do naprawienia wyrządzonej szkody i zapłaty zadośćuczynienia w wyżej określony sposób.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego W. U. (1), adw. P. N. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

#.

- naruszenie prawa materialnego, a to art. 53 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 69 § 1 i § 2 k.k. przez ich błędne zastosowanie i orzeczenie wobec oskarżonych Z. B. i K. B. (1) kar łącznych rażąco łagodnych w stosunku do stopnia ich winy, orzekając jednocześnie zawieszenie ich wykonania, pomimo braku wystarczających przesłanek ustawowych.

Stawiając powyższy zarzut pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego W. U. (1) wniósł o:

- 1)
 - 1) zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie XIX sentencji przez połączenie kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny oskarżonym na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. oraz wymierzenie oskarżonym: Z. B. i K. B. (1) łącznych kar: pozbawienia wolności w wymiarze 4 (czterech) lat i grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;
 - 2) uchylenie wyroku w punktach XX i XXI sentencji;
 - 3) zasądzenie od oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. U. (1) kosztów zastępstwa adwokackiego przed Sądem II instancji według norm przepisanych.

Obrońca oskarżonego Z. B. adw. M. M. na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I.

I. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

- 1) w zakresie pkt I, II, III, IV części dyspozytywnej – art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą z jednej strony na przyznaniu waloru pełnej wiarygodności zeznaniom R. D. (1) oraz W. U. (1), pomimo braku innych bezpośrednich źródeł dowodowych potwierdzających stawiane oskarżonemu zarzuty, z drugiej strony na uznaniu wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne, pomimo treści zeznań bezpośrednich świadków, którzy je potwierdzają;
- 2) w zakresie pkt VI części dyspozytywnej, odnośnie czynu opisanego w pkt VI myślNIK nr 2 części wstępnej wyroku – art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia przedstawienia logicznego procesu, który doprowadził do przekonania o wypełnieniu znamiona zarzucanego czynu i winie oskarżonego w tym zakresie;
- 3) w zakresie pkt VI części dyspozytywnej, odnośnie czynu opisanego w pkt VI myślNIK nr 3 części wstępnej – art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie, że uzasadnione z punktu widzenia biznesowego udzielenie pożyczki (...) sp. z o.o. na okres lat 10 stanowiło działania na szkodę (...) sp. z o.o., jako pożyczkodawcy;
- 4) w zakresie pkt VI, odnośnie czynu opisanego w pkt VI myślNIK nr 4 części wstępnej – art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów, poprzez przypisanie Z. B. sprawstwa czynu polegającego, na tym, że dokonał w dniu 4 listopada 2005r. zwrotu dopłat do kapitału, podczas gdy zgodnie z kodeksem spółek handlowych zwrot dopłat do kapitału nastąpił w formie uchwały wspólników, do których oskarżony nie należał – co więcej Sąd I instancji ustalił, że D. W. dokonała tego zwrotu;

5) w zakresie pkt X – art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie że zebrany materiał dowodowy świadczy o istnieniu po stronie oskarżonego zamiaru wprowadzenia w błąd syndyka masy upadłości (...) sp. z o.o. celem uzyskania korzyści majątkowej.

II. w zakresie pkt VIII – naruszenie prawa materialnego, a to art. 77 ustawy o rachunkowości w zw. z art. 9 § 1 k.k., poprzez upatrywanie w samym tylko pełnieniu funkcji prezesa zarządu okoliczności uzasadniającej świadomość znamienia nierzetelności danych podawanych w księgach rachunkowych, co w konsekwencji pozwoliło na przypisanie oskarżonemu umyślnego sprawstwa zarzucanego mu czynu;

III. w zakresie pkt IX – naruszenie prawa materialnego, a to art. 300 § 2 k.k. poprzez błędną rekonstrukcję znamienia czasownikowego charakteryzującego stronę przedmiotową, wyrażającą się w utożsamieniu zbycia przedmiotu zastawu rejestrowego z czynnością mającą na celu udaremnienie zaspokojenia wierzyciela, podczas gdy z punktu widzenia z istoty instytucji zastawu rejestrowego zmiana właściciela przedmiotu objętego zastawem, w żaden sposób nie ogranicza możliwości wierzyciela do zaspokojenia się z tego przedmiotu;

IV. w pkt VII części dyspozytywnej – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że w przypadku spółki (...), w zarzucanym okresie istniała podstawa do zgłoszenia wniosku o upadłość.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego Z. B., na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

- 1)
 - 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, za które został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego;
 - 2) ewentualnie – uchylenie wyrok w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. B. (1) adw. A. K. (1) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła: obrazę prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. w zw. a z art. 410 k.p.k.. polegającą na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów, wyrażającą się w:

- #.
- #.
 - uznaniu zeznań R. D. (1) i W. U. (1) za wiarygodne, pomimo że przedstawiona przez nich wersja przestępczych działań K. B. (1) i Z. B. potwierdzona jest przez świadków, którzy wiedzę o sprawie uzyskali od samych pokrzywdzonych przy jednoczesnym, braku innych dowodów mogących stanowić potwierdzenie ich stanowiska;
 - odmowie uznania wyjaśnień K. B. (1) oraz Z. B. za wiarygodnych, pomimo że zeznania świadków, takich jak B. B. (2), K. L., I. G., A. R., czy K. K. z jednej strony potwierdzają wersję oskarżonych, z drugiej utracają wiarygodność zeznań pokrzywdzonych;
 - odnośnie pkt. XVII części dyspozytywnej – upatrywaniu przez Sąd I instancji w administracyjno-prawnej fikcji doręczenia decyzji cofającej pozwolenie na broń zdarzenia, które pozwalało oskarżonemu uświadomić sobie nielegalność posiadania broni.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego K. B. (1) wniosła o:

- 1)
 - 1)

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, za które został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego;
- 2) ewentualnie – uchylenie wyrok w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej D. W. adw. E. Ś. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na twierdzeniu, iż niemożność uiszczenia przez „F.” ciężących na niej zaległości podatkowych było skutkiem sygnowania przez D. W. jako pełnomocnika spółki „S. S.”, aneksu do umowy pożyczki z 4 listopada 2005 r. zawartej pomiędzy spółkami (...), a „S. S.” (na mocy którego wydłużono okres spłaty pożyczki w kwocie 3.160.000 zł z jednego roku do 10 lat), podczas gdy w rzeczywistości to już zawarcie umowy pożyczki – podpisanej przez prezesa B. i prezesa S. – pozbawiło (...) środków na zapłatę należności podatkowych;

2) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 1 § 3 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k., art. 300 § 2 k.k. przez przypisanie oskarżonej niesprawczej formy współdziałania w postaci pomocnictwa w popełnieniu przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. bez poczynienia jakichkolwiek ustaleń czy oskarżona działała w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego;

3) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

a) art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez nierozważnie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonej a które wykazują, że żadne z zachowań oskarżonej nie skutkowało brakiem wypłacalności Spółki (...); przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów a w konsekwencji rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, wynikające z niedostatecznie pogłębionej i wnikliwej analizy dowodów w ich wzajemnym powiązaniu lub też z pominięcia niektórych z przeprowadzonych dowodów o istotnym w sprawie znaczeniu;

b) nadto art. 424 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k. wobec nieprzeprowadzenia w uzasadnieniu wyroku analizy wszystkich zebranych dowodów, pominięcia w analizie dowodów wykazujących wadliwość ustaleń sądu co skutkuje nieuczynienie zadość obowiązkowi sądu wynikającym z zasady prawdy obiektywnej.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonej D. W., na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. wniosła o:

- 1)
 - 1) zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej D. W.;
 - 2) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej kosztów obrony za postępowanie przed sądem I i II instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Na uwzględnienie zasługiwała w pierwszej kolejności apelacja Prokuratora Okręgowego w Legnicy w tych fragmentach, w których podnosiła zarzuty obrazy prawa materialnego, a w szczególności art. 91 § 1 i 2 k.k. polegającej na niesłusznym niezastosowaniu powyższego przepisu w wypadkach, gdy wykazano działanie oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) w warunkach ciągu przestępstw. Jednak nie podzielono zarzutów apelacji, że chodziło o wymierzenie w warunkach art. 91 § 2 k.k. kar:

#.

- oskarżonemu Z. B. za przestępstwa kwalifikowane z art. 282 k.k. opisane w punktach I, III i IV części wstępnej wyroku,
- oskarżonemu K. B. (1) za przestępstwa z art. 282 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. opisane w punktach XI, XIV, XV i XVI części wstępnej wyroku.

Analiza materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny wykazała bowiem, że przestępstwa przypisane oskarżonemu Z. B. w punktach: I i II części rozstrzygającej wyroku (opisane w punktach: I i II części wstępnej wyroku) oraz przypisane oskarżonemu K. B. (1) w punktach: XI i XII części rozstrzygającej wyroku (opisane w punktach: XI i XII części wstępnej wyroku) wyczerpały znamiona przestępstw z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i stanowiły pierwsze z ciągów w myśl art. 91 § 1 k.k., za które należało wymierzyć jedną karę. Drugie z ciągów przestępstw z art. 91 § 1 k.k. stanowiły przestępstwa kwalifikowane z art. 282 k.k., przypisane oskarżonemu Z. B. w punktach III i IV części rozstrzygającej wyroku (opisane w punktach III i IV wstępnej wyroku), a także przypisane oskarżonemu K. B. (1) przestępstwa z art. 282 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. przypisane mu w punktach XIV, XV i XVI części rozstrzygającej wyroku (opisane w punktach XI, XIV, XV i XVI części wstępnej wyroku). Za nie także należało wymierzyć jedną karę w myśl art. 91 § 2 k.k..

Wspomniane orzeczenia prowadziły do potrzeby stwierdzenia na podstawie art. 575 § 2 k.p.k. stwierdza, że utraciły moc kary łączne pozbawienia wolności i grzywny wymierzone wobec oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) w punkcie XIX części rozstrzygającej wyroku, a w dalszej kolejności do uchylenia orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wobec obu oskarżonych wykonania wspomnianych kar łącznych pozbawienia wolności i o oddaniu ich pod dozór kuratora zawarte w punktach: XX i XXI części rozstrzygającej wyroku.

Słusznie Prokurator Okręgowy w Legnicy zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 33 § 2 k.k. polegającą na niesłusznym pominięciu powoływanego przepisu jako podstawy wymiaru kary grzywny orzeczonej wobec Z. B. w pkt I, II, III, IV zaskarżonego orzeczenia i K. B. (1) w pkt XI, XII, XIV, XV, XVI wyroku, bowiem przestępstwa te niewątpliwie popełnione zostały przez wymienionych oskarżonych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wymierzając nowe kary jednostkowe uwzględniono wskazany zarzut.

Na uwzględnienie zasługiwał także kolejny zarzut prokuratora o obrazie art. 44 § 6 k.k. polegającej na niesłusznym niezastosowaniu powoływanego przepisu jako podstawy orzeczenia w punkcie XXIII w zakresie przypadku na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego Nr (...) w postaci broni palnej gazowej – pistoletu marki W. (...) mm nr (...) i błędnym przywołaniu dyspozycji art. 44 § 1 k.k. jako podstawy wyroku we wskazywanym zakresie, w sytuacji gdy art. 44 § 6 k.k. stanowi *lex specialis* w odniesieniu do przepisu art. 44 § 1 k.k., zaś przestępstwo polegało na naruszeniu zakazu posiadania bez wymaganego zezwolenia opisanej broni palnej gazowej. Zmieniono w tym zakresie wyrok przyjmując za podstawę orzeczenia przypadku dowodu rzeczowego wskazanego w punkcie XXIII części rozstrzygającej wyroku przepis art. 44 § 6 k.k..

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty apelacji wszystkich oskarżycieli (publicznego i posiłkowych) o rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny, a także zarzuty kwestionujące warunkowe zawieszenie wykonania wobec nich kar łącznych pozbawienia wolności. Prawidłowa ocena okoliczności obciążających i łagodzących występujących po stronie oskarżonych, w połączeniu z ich właściwościami i warunkami osobistymi, sposobem życia przed przestępstwem i zachowaniem po przestępstwie, prowadziła do wniosku, że kary te są współmierne do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów i mimo warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności będą skutecznie realizować cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Wymierzając na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. w stosunku do oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) nowe kary łączne po 2 pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszając ich wykonanie na okresy próby po 5 lat, zaakceptowano podstawy orzeczenia takich kar i ich rozmiar przedstawione przez Sąd I instancji.

Na uwzględnienie zasługiwały natomiast zarzuty apelacji wszystkich oskarżycieli (publicznego i posiłkowych) dotyczące rażącej niewspółmierności kary łącznej grzywny, zwłaszcza potrzeby odpowiedniej dolegliwości kary w kontekście warunkowego zawieszenia kar pozbawienia wolności. Prowadziło to do orzeczenia na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. w stosunku do oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) nowych kar łącznych grzywny w podwyższonym wymiarze po 300 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) złotych. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonym: Z. B. i K. B. (1) na poczet orzeczonych kar grzywny okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 31 stycznia 2008r. do dnia 24 czerwca 2008r. (łącznie po 146 dni), przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

Apelacje wniesione na korzyść oskarżonych: Z. B., K. B. (1) i D. W. nie zasługiwały na uwzględnienie, gdyż Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego i procesowego, a także błędów w ustaleniach faktycznych wskazanych w tych apelacjach.

Przeciwnie, orzekając w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy we Wrocławiu przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i nie tylko wnikliwy, lecz wręcz analityczny. Podczas postępowania dowodowego Sąd I instancji wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonym zarzuconych im przestępstw, respektując przy tym zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.).

Słusznie zatem Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że oskarżeni popełnili przypisane im przestępstwa, a swoje stanowisko uzasadnił wyczerpująco i przekonująco, wypełniając wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k., uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.). Uzasadnienie to pozwalało także na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

W dalszej części uzasadnienia wyroku zostaną przedstawione argumenty przemawiające za takim ukształtowaniem wyroku reformatoryjnego na tle zarzutów postawionych poszczególnym oskarżonym, jak również zarzutów apelacyjnych.

Zarzuty wymuszenia zwrotu wierzytelności oraz wymuszenia rozbójniczego (art. 191 § 2 k.k. oraz art. 282 k.k.) postawione oskarżonym: Z. B. i K. B. (1)

I. Sąd Okręgowy we Wrocławiu generalnie słusznie ocenił materiał dowodowy w zakresie postawionych oskarżonym: Z. B. i K. B. (1) zarzutów wymuszenia zwrotu wierzytelności oraz wymuszenia rozbójniczego (art. 191 § 2 k.k. oraz art. 282 k.k.), co zaowocowało przypisaniem im przestępstw w punktach: I-IV, XI-XII oraz XIV-XVI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanych w punktach: I-IV, XI-XII oraz XIV-XVI części wstępnej).

Rekonstruując w tym zakresie stan faktyczny, Sąd I instancji oparł się na zebranych materiale dowodowym, a w szczególności zeznaniach świadków: W. U. (1) (k. 5-7, 11-14, 771-775, 835-838, 1815-1819, 2626-2629, 3358-3365, 3417-3421, 3435-3442), R. D. (1) (k. 66-68, 80-81, 776-781, 839-840, 1923-1929, 2145-2456, 2452-2456, 3452-3461, 3467-3473, 3490-3496), I. U. (k. 422-425, 3510-3515), M. D. (1) (k. 428-431, 3505-3510), K. K. (k. 826-828, 3670-3674), A. R. (k. 829-830, 3724), D. M. (k. 789-792, 3530), M. W. (k. 3710-3711), P. M. (k. 1205-1210), S. Ł. (k. 1112-1115), D. M. (k. 789-792, 3530), B. K. (k. 3724-3726), M. S. (k. 1173-1174, 3545 – 3546), I. G. de O. (k. 1192-1195, 2555-2559, 3541-3544), R. K. (2) (k. 574-576, 3610-3611), M. D. (2) (k. 824-825, 3529-3530), A. D. (k. 3515-3517), V. M. (k. 3611-3614), B. D. (k. 3711), G. S. (k. 3712), M. Ł. (k. 3712-3713), H. S. (k. 1920-1922, 2897-2898, 3528-3530), B. B. (2) (k. 794-798, 1981-1984, 3593-3598), S. S. (k. 1014-1015, 3540), B. S. (k. 1140-1142), M. P. (k. 1243-1245, 3544). Pomocne w ustaleniu stanu faktycznego były także dowody z dokumentów, w szczególności dokumentacji związanej z pożyczkami udzielonym przez Z. B. prywatnie i jako przedstawiciela spółki z o.o. (...) (k. 21, 27, 32, 38-51, 133-134), wyników przeszukania siedziby spółki z o.o. (...) z dnia 31.01.2008r. (k. 124-126), kserokopii deklaracji wekslowej z dnia 1.12.2006r. (k. 148-150), dokumentacji obrotów na rachunku bankowym spółki z o.o. (...) (k. 1050-1057,

1664-1674), umowy z dnia 22.09.2005 r. (k. 721-722) i odpisów z KRS (k. 1117-1125, 1126-1129), protokołów oględzin rzeczy (k. 90-96, 951-955) i okazania (k. 72-76), opinii biegłego sądowego z zakresu przestępczości komputerowej i oprogramowania komputerowego (k. 1467-1580, 1518), kserokopii aktu notarialnego z dnia 11.05.2007r. (k. 8-10) oraz projektu aktu notarialnego z dnia 30.01.2008r. (k. 82-83), kserokopia dokumentacji dot. zakupu motocykla Y. (...)’05 (k. 1178-1191), kserokopii dokumentacji dot. umowy leasingu R. (...) nr rej. (...), a także przedwstępnej umowy kupna – sprzedaży z dnia 15.01.2008r. (k. 214), potwierdzeń wykonania operacji bankowych związanych z zakupem mieszkania przez P. M. (k. 238-240, 250-251, 403-416).

Przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd Okręgowy brał również pod uwagę wyjaśnienia oskarżonych: Z. B. (k. 260-266, 776-781, 831-834, 2499-2501, 3177-3187, 3193-3204, 3236-3246, 3255-3269, 3293-3297), K. B. (1) (k. 270-275, 282, 456-462, 3113-3124, 3129-3138, 3174-3177) i D. B. (k. 2110-2115, 3297-3300) oraz zeznania świadka K. L. (k. 1083-1087, 1092, 1167-1169, 3726-3728), dając im wiarę tylko w tym zakresie, w jakim nie były sprzeczne z zeznaniami najważniejszych świadków – pokrzywdzonych: W. U. (1), R. D. (1), I. U. i M. D. (1).

Rekonstrukcję stanu faktycznego w zakresie postawionych oskarżonym: Z. B. i K. B. (1) zarzutów wymuszenia zwrotu wierzytelności oraz wymuszenia rozbójniczego (art. 191 § 2 k.k. oraz art. 282 k.k.), prowadzącą do przypisania im przestępstw w punktach: I-IV, XI-XII oraz XIV-XVI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanych w punktach: I-IV, XI-XII oraz XIV-XVI części wstępnej), Sąd Okręgowy we Wrocławiu zawarł na stronach 1-17 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 3977-3985 akt sprawy). Jest ona pełna, wyczerpująca i nie budzi żadnych wątpliwości co do prawidłowości wspomnianych ustaleń faktycznych.

Następnie na stronach 27-39 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 3990-3996 akt sprawy) Sąd I instancji przytoczył wiernie i szczegółowo treść wyjaśnień oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) na poszczególnych etapach postępowania karnego, po czym na stronach 40-64 wspomnianego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 3997-4008v akt sprawy) przeprowadził analizę zebranego materiału dowodowego, ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonych na tle pozostałego materiału dowodowego, a także analizę prawną jakich przestępstw oskarżeni się dopuścili. Analiza dowodów przeprowadzona przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu miała charakter kompleksowy i analityczny, wewnątrznie spójny i logiczny, z wielokrotnym cytowaniem najważniejszych fragmentów wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, w wyniku czego została w całości zaakceptowana przez Sąd Apelacyjny i nie ma potrzeby jej ponownie przytaczać, gdyż prowadziłoby to do niepotrzebnych powtórzeń.

II. Punktem wyjścia do rozważań czy oskarżeni: Z. B. i K. B. (1) w swoich działaniach wobec pokrzywdzonych: W. U. (1), R. D. (1), I. U. i M. D. (1) dopuścili się przestępstw, a także czy były to przestępstwa z art. 191 § 2 k.k., czy też z art. 282 k.k. było ustalenie, w jakich okolicznościach doszło do pożyczek ze strony Z. B. i reprezentowanej przez niego spółki z o.o. (...) na rzecz pokrzywdzonych i reprezentowanej przez nich spółki z o.o. (...) – D. (...).

Na podstawie zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego Z. B., a także analizy umów pożyczek (k. 21, 27, 32, 38-51, 133-134), nie ulegało wątpliwości, że pokrzywdzeni: R. D. (1) i W. U. (1) byli współnikami spółki z o.o. (...). Pierwszy z nich był właścicielem 99 % udziałów, a drugi 1% udziałów tej spółki. Obaj pokrzywdzeni reprezentowali spółkę (...) – D. (...) w rozmowach ze Z. B., w których zachęcali go do finansowego zaangażowania się w projekt wdrożenia usługi cyfrowej transmisji telewizji, telefonii i Internetu na obszarze miasta N.. R. D. (1) był prezesem zarządu spółki z o.o. (...) – D. (...), natomiast W. U. (1) dyrektorem rozwoju spółki, a ponadto miał 2% udziałów w nowoutworzonej spółce (...), która miała realizować przedsięwzięcie na terenie N..

W wyniku rozmów z oboma pokrzywdzonymi, w dniu 22 września 2005 r., oskarżony Z. B. jako prezes zarządu spółki Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. zawarł z R. D. (1), działającym w imieniu spółki (...) umowę o finansowanie przedsięwzięcia w postaci budowy multimedialnej sieci szerokopasmowej w N.. Zgodnie z zapisem § 3 wspomnianej umowy spółka (...) zobowiązała się do zainwestowania kwoty nie niższej niż 4.000.000 zł w inwestycję wdrożenia usługi cyfrowej transmisji telewizji, telefonii i Internetu na obszarze miasta N., poprzez jedną z form wskazanych w umowie: przez udzielenie pożyczki, zakup obligacji albo objęcie udziałów w kapitale zakładowym spółki (...) – D. (...).

Konsekwencją umowy zawartej w dniu 22 września 2005r. było zawarcie przez Z. B., jako prezesa zarządu spółki Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. z R. D. (1) – prezesem zarządu spółki (...) w okresie od 31 października 2005r. do 8 marca 2006r., siedmiu umów pożyczek na łączną kwotę 3.240.000 zł. Strony ustaliły termin zwrotu pożyczonych kwot w ciągu 3 lat, liczonych od daty wpływu środków pieniężnych na rachunek pożyczkobiorcy, przy oprocentowaniu w wysokości 15 % w skali roku. Ustalono roczny okres karencji w spłacie odsetek, a po upływie tego okresu ich kapitalizację. Pierwsza z umów pożyczek została zawarta w dniu 31 października 2005r. na kwotę 1.500.000 zł (k. 38-39) i została udzielona w dniu 3 listopada 2005r. w formie przelewu bankowego. Pozostałe pożyczki, zawarte umowami:

- z dnia 2.12.2005r. na kwotę 200.000 zł (k. 40-41),
- z dnia 16.12.2005r. na kwotę 600.000 zł (k. 42-43),
- z dnia 27.12.2005r. na kwotę 190.000 zł (k. 44-45),
- z dnia 18.01.2006r. na kwotę 400.000 zł (k. 46-47),
- z dnia 16.02.2006r. na kwotę 250.000 zł (k. 48-49),
- z dnia 8.03.2006r. na kwotę 100.000 zł (k. 50-51),

zostały przekazane w gotówce.

W okresie od 28 kwietnia 2006r. do 7 czerwca 2006r. między oskarżonym Z. B. a R. D. (1), jako osobami fizycznymi, doszło do zawarcia kolejnych czterech umów pożyczek, na podstawie których Z. B. przekazał R. D. (1) łącznie 1.250.000 zł. Chodziło o umowy:

- z dnia 28 kwietnia 2006r. na kwotę 600.000 zł (k. 21),
- z dnia 2 maja 2006r. na kwotę 350.000 zł (k. 27),
- z dnia 7 czerwca 2006r. na kwotę 300.000 zł (k. 32),
- z dnia 15 lipca 2006r. na kwotę 80.000 zł.

Umowy zawarte między stronami, jako osobami fizycznymi, określały termin zwrotu kwoty pożyczek na okres jednego roku, liczony od dnia podpisania umowy oraz odsetki w wysokości 15 % rocznie. Pożyczki miały być spłacone jednorazowo wraz z odsetkami. Jako zabezpieczenie powyższych roszczeń R. D. (1) złożył podpisane weksle in blanco.

Oprócz tego, oskarżony Z. B., jako prezes zarządu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., udzielił spółce (...) – D. (...) reprezentowanej przez R. D. (1) w dniu 26 czerwca 2006r. jednej pożyczki w wysokości 200.000 zł na okres 3 lat z oprocentowaniem w wysokości 15 % w skali roku, przy czym ustalono, że odsetki będą spłacane po upływie roku od daty pożyczki i będą kapitalizowane (k. 133-134).

Wysokość wszystkich pożyczek udzielonych przez oskarżonego Z. B. w imieniu obu reprezentowanych przez niego spółek oraz we własnym imieniu na rzecz spółki z o.o. (...) – D. (...) oraz na rzecz R. D. (1) jako osoby fizycznej wyniosła 4.770.000,00 zł. Powyższe umowy pożyczek zostały zawarte na piśmie. Wszystkie uzyskane w ten sposób pieniądze zostały wpłacone na rachunek bankowy spółki z o.o. (...) – D. (...) oraz zgłoszone w Urzędzie Skarbowym.

III. Uwzględniając powyższe uwagi należy jednoznacznie stwierdzić, tak jak przyjął to Sąd Okręgowy we Wrocławiu w ślad za prokuratorem, że przypisanie oskarżonym: Z. B. i K. B. (1) przestępstw z art. 191 § 2 k.k., polegających na stosowaniu gróźb bezprawnych w celu zmuszenia dłużników do zwrotu wierzytelności było możliwe tylko wówczas,

gdy zostało wykazane, że osoby pokrzywdzone można by identyfikować z dłużnikami zobowiązanymi do zwrotu dochodzonych wierzytelności.

Jeżeli zatem oskarżeni: Z. B. i K. B. (1) domagali się zwrotu wierzytelności na rzecz reprezentowanych przez (...) spółkę z o.o.: (...) i (...) od spółki z o.o. (...) – D. (...), to nie można było uważać za działanie z art. 191 § 2 k.k. wyłącznie wymuszania zwrotu pożyczek udzielonych tej spółce - poprzez groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania należności - kierowane wobec prezesa zarządu tej spółki – pokrzywdzonego R. D. (1) i to tylko dlatego, że był sygnatariuszem umów pożyczek. Trzeba było bowiem pamiętać, że także pokrzywdzony W. U. (1) był reprezentantem wspomnianej spółki z o.o. (...) – jako udziałowiec tej spółki i jej dyrektor rozwoju, a także prokurent spółki (...), która miała prowadzić inwestycje w N.. Ponadto aktywnie działał na rzecz udzielenia spółce z o.o. (...) pożyczek przez spółki reprezentowane przez oskarżonego Z. B.. Pierwsze kontakty na rzecz pożyczek nawiązał z oskarżonym Z. B. właśnie W. U. (1), jako osoba z nim spowinowacona. Stąd wniosek, że jeżeli wobec pokrzywdzonego W. U. (1) były kierowane bezprawne groźby pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania należności, w celu zwrotu wierzytelności przez spółkę z o.o. (...) – D. (...), to był on traktowany przez sprawców jako jej reprezentant, a nie osoba obca. Uzasadniało to przyjęcie w tym wypadku kwalifikacji prawnej z art. 191 § 2 k.k. do działań oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) polegających na zmuszaniu do zwrotu wierzytelności przez spółkę, którą reprezentował, chociaż nie był sygnatariuszem zawartych w imieniu tej spółki umów pożyczek.

Jednocześnie, słusznie przyjął Sąd I instancji, że za bezprawne działanie w celu zwrotu wierzytelności, penalizowane na gruncie art. 191 § 2 k.k., nie można było uznać zachowań sprawców, które polegały na:

1) zmuszaniu pokrzywdzonego W. U. (1), przy użyciu gróźb bezprawnych, do zwrotu pożyczek, które od Z. B. zaciągał we własnym imieniu R. D. (1), jako osoba fizyczna. W stosunku do takich pożyczek jednoznaczne było to, że W. U. (1) nie łączył żaden stosunek obligacyjny z pożyczkodawcą i nie miał żadnego prawnego obowiązku zwrotu pożyczki. Jeżeli zatem zarówno W. U. (1) i jego żona I. U. brali na siebie obowiązki zapłaty takich wierzytelności, poddając się aktem notarialnym egzekucji, to wobec faktu, że żaden dług ich z pożyczkodawcą nie łączył, świadczyło to o ich prawdomówności, że zdecydowali się na to pod wpływem gróźb bezprawnych pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania należności;

2) zmuszaniu pokrzywdzonych: W. U. (1) i R. D. (1), przy użyciu gróźb bezprawnych, do zwrotu pożyczek udzielonych w imieniu spółki z o.o. (...) przez oskarżonego (...) spółce z o.o. (...) – D. (...), w tym także w zakresie działań podjętych w celu przejścia tych długów przez pokrzywdzonych: W. U. (1) i R. D. (1) wraz z żonami, jako przez osoby fizyczne, które to zmuszanie miało miejsce już po ogłoszeniu upadłości spółki z o.o. (...) od kwietnia 2007r.. Od tego momentu oskarżony Z. B. nie miał już bowiem uprawnień do dochodzenia roszczeń w imieniu spółki z o.o. (...) i na rzecz zwrotu pożyczek mógł działać wyłącznie syndyk masy upadłościowej. Niemożliwe było także swoiste „zrestrukturizowanie” tego długu ze spółki, jako podmiotu uprawnionego, na rzecz Z. B., jako osoby fizycznej. W odniesieniu do takich wierzytelności jednoznaczne było to, że żadne z pokrzywdzonych nie miało obowiązku zwrotu wierzytelności należnej spółce z o.o. (...) właśnie oskarżonemu Z. B. jako osobie fizycznej. Jeżeli zatem R. D. (1) i W. U. (1) oraz ich żony brali na siebie obowiązki zapłaty takich wierzytelności, poddając się aktem notarialnym egzekucji, to wobec faktu, że żaden dług ich z nim nie łączył, świadczyło to o ich prawdomówności, że zdecydowali się na to pod wpływem gróźb bezprawnych pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania należności.

Takie zachowania oskarżonych: Z. B. i K. B. (1), które opisywali pokrzywdzeni, zmierzające do realizacji wyżej wyszczególnionych wierzytelności, nie wypełniały ustawowych znamion przestępstwa z art. 191 § 2 k.k., gdyż ich celem nie była realizacja wierzytelności przez osoby to tego zobowiązane, ale przysporzenie środków finansowych kosztem osób, które takich wierzytelności nie powinny ponieść. Należało zatem kwalifikować je jako występki wymuszenia rozbójniczego z art. 282 k.k..

Należy przy tym poczynić zastrzeżenie, że w odniesieniu do bezprawnych działań oskarżonego K. B. (1), podejmowanych przez niego we współdziałaniu i na zlecenie oskarżonego Z. B. w celu zwrotu wierzytelności spółki z o.o. (...) należnej od spółki z o.o. (...) – D. (...), także po ogłoszeniu upadłości spółki z o.o. (...) w kwietniu 2007r., brak jest dostatecznych podstaw do przyjęcia, by oskarżony K. B. (1) zdawał sobie sprawę z fazy postępowania upadłościowego i wydanych w nim orzeczeń, a także możliwości działania w imieniu tej spółki wyłącznie przez syndyka masy upadłościowej. Brak takich danych w wyjaśnieniach oskarżonych: Z. B. (k. 260-266, 776-781, 831-834, 2499-2501, 3177-3187, 3193-3204, 3236-3246, 3255-3269, 3293-3297), K. B. (1) (k. 270-275, 282, 456-462, 3113-3124, 3129-3138, 3174-3177) i D. B. (k. 2110-2115, 3297-3300) oraz zeznaniach pokrzywdzonych: W. U. (1) (k. 5-7, 11-14, 771-775, 835-838, 1815-1819, 2626-2629, 3358-3365, 3417-3421, 3435-3442), R. D. (1) (k. 66-68, 80-81, 776-781, 839-840, 1923-1929, 2145-2456, 2452-2456, 3452-3461, 3467-3473, 3490-3496), I. U. (k. 422-425, 3510-3515) i M. D. (1) (k. 428-431, 3505-3510). Uwzględniając zasadę in dubio pro reo z art. 5 § 2 k.p.k. należało w tym zakresie kwalifikować bezprawne działania oskarżonego K. B. (1) z art. 191 § 2 k.k..

IV. Odnosząc powyższe uwagi się do zarzutów zawartych we wszystkich apelacjach, a w szczególności odnoszących się do zasadności kwalifikacji prawnej przestępstw przypisanych oskarżonym: Z. B. i K. B. (1) w punktach: I i XI części rozstrzygającej (opisanych w punktach: I i XI części wstępnej), Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w następujący sposób:

a) w stosunku do oskarżonego Z. B. w ten sposób, że w ramach przestępstwa przypisanego mu w punkcie I części rozstrzygającej (opisanego w punkcie I części wstępnej) uznał go winnym tego, że w okresie od października 2006r. do 31 stycznia 2008r. we W., działając samodzielnie od października 2006r. do lipca 2007r. oraz wspólnie i w porozumieniu z K. B. (1) w okresie od sierpnia 2007r. do 31 stycznia 2008 r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania należności w wysokości nie mniejszej niż 4.770.000,00 zł, wynikającej z siedmiu umów pożyczek zawartych przez Z. B. jako prezesa spółki z o.o. F. we W. z prezesem zarządu spółki (...) sp. z o.o. R. D. (1) oraz trzech umów pożyczek zawartych z R. D. (1) jako osobą fizyczną na łączną kwotę 1.250.000,00 zł, przy czym środki uzyskane ze wszystkich pożyczek były przeznaczone na działalność spółki (...) sp. z o.o., zmuszał W. U. (1) – jako udziałowca i dyrektora spółki (...) sp. z o.o. – do zwrotu wspomnianych należności, przy czym część dochodzonej wierzytelności przysługiwała mu wyłącznie względem w/w spółki, a po ogłoszeniu upadłości spółki z o.o. (...) od kwietnia 2007r. nie miał uprawnień do dochodzenia roszczeń w jej imieniu, wskutek czego doprowadził W. U. (1) do zapłaty na jego rzecz z własnego majątku kwoty nie mniejszej niż 732.000,00 zł, tj. przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

b) w stosunku do oskarżonego K. B. (1) w ten sposób, że w ramach przestępstwa przypisanego mu w punkcie XI części rozstrzygającej (opisanego w punkcie XI części wstępnej) uznał go winnym tego, że w okresie od sierpnia 2007r. do 31 stycznia 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując groźby bezprawne pozbawienia życia, porwania dzieci oraz gwałtownego zamachu na mienie w postaci zlecenia członkom grupy przestępczej przymusowego wyegzekwowania należności w wysokości nie mniejszej niż 4.770.000,00 zł, wynikającej z siedmiu umów pożyczek zawartych przez Z. B. jako prezesa spółki z o.o. F. we W. z prezesem zarządu spółki (...) sp. z o.o. R. D. (1) oraz trzech umów pożyczek zawartych z R. D. (1) jako osobą fizyczną na łączną kwotę 1.250.000,00 zł, przy czym środki uzyskane ze wszystkich pożyczek były przeznaczone na działalność spółki (...) sp. z o.o., zmuszał W. U. (1) – jako udziałowca i dyrektora spółki (...) sp. z o.o. – do zwrotu wspomnianych należności, przy czym część dochodzonej wierzytelności przysługiwała Z. B. wyłącznie względem w/w spółki, wskutek czego doprowadził W. U. (1) do zapłaty na jego rzecz z własnego majątku kwoty nie mniejszej niż 732.000,00 zł, tj. przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Konsekwencją dokonania takiej oceny kwalifikacji prawnej przestępstw przypisanych oskarżonym: Z. B. i K. B. (1) w punktach: I i XI części rozstrzygającej (opisanych w punktach: I i XI części wstępnej) było inne ukształtowanie przez Sąd Apelacyjny kar za przestępstwa kwalifikowane z art. z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Przyjęto, że:

a) przestępstw z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przypisanych w punktach: I i II części rozstrzygającej wyroku (opisanych w punktach: I i II części wstępnej wyroku) oskarżony Z. B. dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to w miejsce kar orzeczonych wobec niego za te przestępstwa, na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu Z. B. kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

b) przestępstw z art. 282 k.k. przypisanych w punktach: III i IV części rozstrzygającej wyroku (opisanych w punktach: III i IV części wstępnej wyroku) oskarżony Z. B. dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to w miejsce kar orzeczonych wobec niego za te przestępstwa, na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu Z. B. kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

c) przestępstw z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przypisanych w punktach: XI i XII części rozstrzygającej wyroku (opisanych w punktach: XI i XII części wstępnej wyroku) oskarżony K. B. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to w miejsce kar orzeczonych wobec niego za te przestępstwa, na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu K. B. (1) kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

d) przestępstw z art. 282 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. przypisanych w punktach: XIV, XV i XVI części rozstrzygającej wyroku (opisane w punktach: XIV, XV i XVI części wstępnej wyroku) oskarżony K. B. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to w miejsce kar orzeczonych wobec niego za te przestępstwa, na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu K. B. (1) kary: 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Nowe ukształtowanie kar pozbawienia wolności za ciągi przestępstw z art. 91 § 1 k.k., a także kar grzywny, z powołaniem za ich podstawę przepisu art. 33 § 2 k.k., uwzględniało zarzuty apelacji Prokuratora Okręgowego w Legnicy w tych fragmentach, w których podnosiła zarzuty obrazy prawa materialnego, a w szczególności art. 91 § 1 i 2 k.k. polegającą na niesłusznym niezastosowaniu powyższego przepisu w wypadkach, gdy wykazano działanie oskarżonych Z. B. i K. B. (1) w warunkach ciągu przestępstw. Właściwe było jednak przyjęcie istnienia ciągów przestępstw opisanych wyżej, a nie wskazanych w apelacji oskarżyciela publicznego. Analiza materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny wykazała bowiem, że przestępstwa przypisane oskarżonemu Z. B. w punktach: I i II części rozstrzygającej wyroku (opisane w punktach: I i II części wstępnej wyroku) oraz przypisane oskarżonemu K. B. (1) w punktach: XI i XII części rozstrzygającej wyroku (opisane w punktach: XI i XII części wstępnej wyroku) wyczerpały znamiona przestępstw z art. 191 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i stanowiły pierwsze z ciągów w myśl art. 91 § 1 k.k., za które należało wymierzyć jedne kary. Drugie z ciągów przestępstw z art. 91 § 1 k.k. stanowiły przestępstwa kwalifikowane z art. 282 k.k., przypisane oskarżonemu Z. B. w punktach III i IV części rozstrzygającej wyroku (opisane w punktach III i IV wstępnej wyroku), a także przypisane oskarżonemu K. B. (1) przestępstwa z art. 282 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. przypisane mu w punktach XIV, XV i XVI części rozstrzygającej wyroku (opisane w punktach XI, XIV, XV i XVI części wstępnej wyroku). Za nie także należało wymierzyć jedną karę w myśl art. 91 § 2 k.k..

Uwzględniono także zarzuty Prokuratora Okręgowego w Legnicy o obrazie przepisów prawa materialnego w postaci art. 33 § 2 k.k. polegającej na niesłusznym pominięciu powoływanego przepisu jako podstawy wymiaru kary grzywny orzeczonej wobec Z. B. w pkt I, II, III, IV zaskarżonego orzeczenia i K. B. (1) w pkt XI, XII, XIV, XV, XVI wyroku, bowiem przestępstwa te niewątpliwie popełnione zostały przez wymienionych oskarżonych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wymierzając nowe kary jednostkowe uwzględniono wskazany zarzut.

Przy wymiarze kar za ciągi przestępstw, dbano aby nie naruszyć zakazu ne peius wyrażonego w art. 454 § 2 k.p.k., stąd orzeczenie kar nie przekraczających rozmiaru kar orzeczonych za te same przestępstwa przez Sąd I instancji.

Jednocześnie, w oparciu o przepis art. 575 § 2 k.p.k. należało stwierdzić, że utraciły moc kary łączne pozbawienia wolności i grzywny wymierzone oskarżonym: Z. B. i K. B. (1) w punkcie XIX części rozstrzygającej wyroku, a także uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wobec obu tych oskarżonych wykonania kary łącznej pozbawienia wolności i orzeczenia o oddaniu ich pod dozór kuratora zawarte w punktach: XX i XXI części rozstrzygającej wyroku.

V. W obliczu dowodów obciążających oskarżonych: Z. B. i K. B. (1), nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty apelacji wniesionych przez ich obrońców, gdyż za podstawę wszelkich ocen dowodowych przyjmowały one jako aksjomat rzekomą prawdomówność obu oskarżonych i to niezależnie od obciążających ich dowodów oraz od zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Jak już wyżej wskazano, nie ma potrzeby powtarzania celnej i kompleksowej analizy dowodowej Sądu I instancji, jednak nie można pominąć, tego, że pokrzywdzeni i członkowie ich rodzin wcale nie byli osobami nieporadnymi w stosunkach społecznych i zdawali sobie sprawę z prawnych możliwości reakcji na żądania zwrotu wierzytelności kierowane przez oskarżonych: Z. B. i K. B. (1). Skoro tego nie zrobili, to z jednej strony, w obliczu przekonania o konieczności zwrotu pożyczek zawartych w imieniu spółki (...), a z drugiej, wobec narastających gróźb ze strony sprawców, potwierdzonych aranżowanymi przez Z. B. spotkaniami w pałacu w K. (kiedy pokazał K. B. (1) jako przedstawiciela mafii i swojego wierzyciela) oraz u adwokata K. K. (k. 826-828, 3670-3674). Zachowanie pokrzywdzonych można było logicznie wytłumaczyć. Bali się realizacji gróźb tym bardziej, że K. B. przyszedł do mieszkania i rozmawiał z A. D. pod nieobecność rodziców (k. 3515-3517).

Tylko wspomnianymi gróźbami i obawami pokrzywdzonych o ich spełnienie, można było wytłumaczyć poddanie się dobrowolnej egzekucji z całości majątku, a następnie przekazywanie samochodów (...) i (...) na żądanie sprawców, jak również zakupienie przez R. D. (1) w J. motocykla marki „Y. (...)’05” wartości 47.900,00 zł za kredyt w wysokości 51.721,32 zł (k. 1178-1191) i natychmiastowe przekazanie go wraz z dokumentami oskarżonemu K. B. (1). Tylko w taki sposób można tłumaczyć również zawarcie umowy przedwstępnej z dnia 15.01.2008 r. o sprzedaży mieszkania należącego do R. i M. D. (1), mieszczącego się we W. przy ul. (...) (k. 214), która potwierdzała rzekome przekazanie przez kupującą P. M. – konkubinę oskarżonego K. B. (1) 250.000 zł sprzedającym przy zawarciu umowy przedwstępnej, podczas gdy wartość mieszkania wynosiła 300.000 zł (por. projekt aktu notarialnego z dnia 30.01.2008r. – k. 82-83).

Działania sprawców okazały się w pewnym momencie na tyle dolegliwe, że pokrzywdzeni zawiadomili organy ścigania o przestępstwach popełnionych na ich szkodę przez oskarżonych.

Postulowana przez obrońców oskarżonych w apelacjach potrzeba oceny materiałów dowodowych przez pryzmat wiarygodności oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) była jednostronna i życzeniowa, a zatem sprzeczna z zasadami swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k..

Zarzuty niegospodarności w spółce z o.o. (...), doprowadzenia do jej upadłości oraz działania na szkodę wierzycieli tej spółki (art. 296 § 3 k.k., art. 300 § 2 k.k. i art. 301 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.) oraz niezgłoszenia upadłości (art. 586 k.s.h.), postawione oskarżonemu Z. B., a także udzielenia pomocy do niegospodarności (art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. i art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.) postawiony oskarżonej D. W.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu prawidłowo ocenił materiał dowodowy w zakresie zarzutów: niegospodarności w spółce z o.o. (...), doprowadzenia do jej upadłości oraz działania na szkodę wierzycieli tej spółki (art. 296 § 3 k.k., art. 300 § 2 k.k. i art. 301 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.) oraz niezgłoszenia upadłości (art. 586 k.s.h.), postawionych oskarżonemu Z. B., co zaowocowało przypisaniem mu przestępstw w punktach: VI i VII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanych w punktach: VI i VII części wstępnej). W sposób prawidłowy ocenił także Sąd I instancji zarzut udzielenia pomocy Z. B. do popełnienia tej niegospodarności (art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. i art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.) postawiony oskarżonej D. W., co doprowadziło do przypisania

jej przestępstwa w punkcie XVIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanego w punkcie XVIII części wstępnej).

Rekonstruuąc w tym zakresie stan faktyczny, Sąd I instancji oparł się na zebranych materiale dowodowym, a w szczególności zeznaniach świadków: J. K. (1) – syndyka masy upadłości (k. 580-585, 1025-1027, 1363-1364, 1660-1663, 1749-1751, 1770-1771, 3696-3701), W. U. (1) (k. 5-7, 11-14, 771-775, 835-838, 1815-1819, 2626-2629, 3358-3365, 3417-3421, 3435-3442), R. D. (1) (k. 66-68, 80-81, 776-781, 839-840, 1923-1929, 2145-2456, 2452-2456, 3452-3461, 3467-3473, 3490-3496), I. U. (k. 422-425, 3510-3515), M. P. (k. 1243-1245, 1838-1842, 2707-2711, 3568-3571), B. B. (2) (k. 794-798, 1981-1984, 3593v-3598), A. S. (k. 1428-1429, 3566-3568), R. K. (1) (k. 1466, 1890-1892, 3571-3572), K. A. (k. 2074-2076, 3579-3580), J. Z. (k. 2734-2736, 3640-3643), Z. Z. (k. 1775-1776, 3572), K. M. (k. 1821-1825, 2151-2156, 3729-3730), K. H. (k. 1849-1865, 3581), E. C. (k. 1446, 1863-1865, 3571) i A. C. (k. 2178, 2832-2834, 3580-3581), a także zestawienia pożyczek (k. 20), odpisu aktu notarialnego z dnia 31.10.2005r. (k. 1028-1048), kserokopii faktur VAT z dnia 31.10.2005r. (k. 1049, 1342), odpisu pełnego z KRS nr (...) (k. 1130-1136), umowy zlecenia usług doradczych w obrocie nieruchomościami (k. 1337-1340), zaświadczenia z (...) z dnia 7.06.2005r. (k. 1341), umowy pożyczki z dnia 4.11.2005 r. wraz z aneksami (k. 1343-1344, 1345, 1346), kserokopii dowodu wpłaty (k. 1347), zestawienia transakcji na rachunku P.W. (...) sp. z o.o. (k. 1348-1350), umowy pożyczki z dnia 28.12.2005r. (k. 1356-1357), kserokopii korespondencji pomiędzy P.W. (...) sp. z o.o. a M. P. wraz z dowodami wpłaty (k. 1675-1683), wyciągów z rachunku bankowego P.W. (...) sp. z o.o. (k. 1684-1686, 1752-1760), odpisu z księgi wieczystej nieruchomości przy ul. (...) we W. (k. 1806-1814), aktu notarialnego z dnia 21.12.2001r. (k. 1874-1880), porozumienia z dnia 10.10.2007r. (k. 586-587) oraz dokumentacji (...) M. P. dot. realizacji umowy z P.W. (...) sp. z o.o. (k. 2713-2733).

Istotne znaczenie miały przy tym opinie biegłych, przez pryzmat których można było dokonać oceny racjonalności przedsięwzięć gospodarczych podjętych przez oskarżonego Z. B.. Chodziło o opinię biegłego z zakresu obrotu nieruchomościami (k. 1790-1795), a szczególnie o opinię biegłego z zakresu ekonomii (k. 2761-2805).

Wspomniane dowody w sposób jednoznaczny i merytoryczny podważyły prawidłowość działań gospodarczych podjętych przez oskarżonego Z. B. w okresie od maja 2005r. do marca 2006r., kiedy pełniąc na podstawie umowy spółki i przepisów kodeksu spółek handlowych funkcję prezesa zarządu spółki prawa handlowego działającej pod firmą Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., będącej dłużnikiem kilku wierzycieli, jako prezes jednoosobowego zarządu tejże spółki, nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku zabezpieczenia mienia spółki przed jego zmniejszeniem i utratą przez spółkę płynności finansowej, w konsekwencji czego doprowadził do ogłoszenia jej upadłości. Oskarżony Z. B. zawarł bowiem szereg niekorzystnych umów rozporządzających mieniem spółki, prowadzących w konsekwencji do utraty płynności finansowej spółki i trwałego zaprzestania spłaty wymagalnych zobowiązań, w tym:

- umowę zlecenia usług doradczych w obrocie nieruchomościami z dnia 10.06.2005 r. zastrzegającą na rzecz zleceniobiorcy M. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) rażąco wygórowaną prowizję w wysokości 15% od ceny zakupu nieruchomości wynoszącej 6.100.000 € oraz 50% kwoty przenoszącej tę cenę w wyniku czego powstało zobowiązanie wobec (...) M. P. w kwocie 5.184.207 zł;
- siedem umów pożyczek na rzecz spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na łączną kwotę 3.240.000,00 zł, z zaniechaniem ustanowienia zabezpieczenia spłaty wymagalnych wierzytelności na mieniu pożyczkobiorcy oraz zweryfikowania kondycji finansowej i zdolności płatniczej kontrahenta;
- dwie umowy pożyczek na rzecz spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. w łącznej kwocie 3.270.000,00 zł, bez należytego zabezpieczenia spłaty wymagalnych wierzytelności, zastrzegających odległy, 10-letni termin zwrotu pożyczonych środków pieniężnych oraz odsetek od kapitału, pomimo tego, iż wiedział, że umowy te spowodują niemożność wywiązania się przez spółkę Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z zobowiązań podatkowych wynikających ze sprzedaży nieruchomości w postaci działek: nr (...) położonej przy ul. (...) we W. wraz z posadowionymi na niej

budynkami dla której prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...) oraz działek o numerach (...) położonych we W. przy ul (...), na mocy aktu notarialnego z dnia 31.10.2005 r. rep A nr (...);

- w dniu 04.11.2005 r. z naruszeniem przepisów kodeksu spółek handlowych dokonał zwrotu dopłat do kapitału (...) sp. z o.o. na rzecz W. B. i D. B. w łącznej kwocie 1.060.500 zł.

Przeprowadzenie wskazanych działań gospodarczych było w zasadzie niekwestionowane w wyjaśnieniach oskarżonych: Z. B. (k. 3177-3187, 3193-3204, 3236-3246, 3255-3269, 3293-3297) i D. B. (k. 2110-2115) i zostało potwierdzone wskazanymi wyżej dokumentami, natomiast kwestionowali oni, aby w wyniku wspomnianych działań spółka rzeczywiście doznała strat. Oskarżona D. W. kwestionowała także swoją wiedzę o sytuacji finansowej spółki z o.o. (...), podając, że wszelkie działania w tym zakresie podejmował wyłącznie jej ówczesny mąż – oskarżony Z. B..

Rekonstrukcję stanu faktycznego w zakresie postawionych oskarżonemu Z. B. zarzutu niegospodarności, doprowadzenia spółki (...) do upadłości oraz działania na szkodę wierzycieli tej spółki (art. 296 § 3 k.k., art. 300 § 2 k.k. i art. 301 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.) oraz niezgłoszenia upadłości (art. 586 k.s.h.), co zaowocowało przypisaniem mu przestępstw w punktach: VI i VII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanych w punktach: VI i VII części wstępnej) oraz w zakresie zarzutu udzielenia pomocy Z. B. do popełnienia tej niegospodarności (art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k. i art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.) postawionej oskarżonej D. W., co doprowadziło do przypisania jej przestępstwa w punkcie XVIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanego w punkcie XVIII części wstępnej), Sąd Okręgowy we Wrocławiu zawarł na stronach 17-23 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 3985-3989 akt sprawy). Jest ona pełna, wyczerpująca i nie budzi żadnych wątpliwości co do prawidłowości wspomnianych ustaleń faktycznych.

Następnie na stronach 27-38 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 3990-3995v akt sprawy) Sąd I instancji przytoczył wiernie i szczegółowo treść wyjaśnień oskarżonego Z. B. na poszczególnych etapach postępowania karnego, po czym na stronach 65-79 wspomnianego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 4009-4016 akt sprawy) przeprowadził analizę zebranego materiału dowodowego, ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonych na tle pozostałego materiału dowodowego, a także analizę prawną jakich przestępstw oskarżeni się dopuścili. Analiza dowodów przeprowadzona przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu miała charakter kompleksowy i analityczny, wewnętrznie spójny i logiczny, w wyniku czego została w całości zaakceptowana przez Sąd Apelacyjny i nie ma potrzeby jej ponownie przytaczać, gdyż prowadziłoby to do niepotrzebnych powtórzeń.

Na podstawie analizy zebranego materiału dowodowego Sąd Okręgowy w sposób całkowicie prawidłowy i przekonujący, opierając się o pełną i rzetelną opinię biegłego z zakresu ekonomii (k. 2761-2805) stwierdził, że sytuacja finansowa i gospodarcza spółki z o.o. (...) już w 2003r. była zła i nie była ona w stanie spłacać terminowo wszystkich zobowiązań. Ze względu na nierentowną sprzedaż oraz zmniejszający się majątek już w 2005r. oskarżony Z. B. – jako prezes zarządu spółki, mający pełny wgląd w jej dokumentację finansową i zorientowany w jej sytuacji, powinien podjąć decyzję o likwidacji spółki, zgłaszając wniosek o upadłość w 2006r.. Zresztą, wnioski biegłego potwierdziły zeznania wierzycieli spółki, w tym: Z. Z. (k. 1775-1776, 3572), K. M. (k. 1821-1825, 2151-2156, 3729-3730), K. H. (k. 1849-1865, 3581), E. C. (k. 1446, 1863-1865, 3571) i A. C. (k. 2178, 2832-2834, 3580-3581), a także dokumentacja finansowa i księgową.

Na podstawie analizy okoliczności sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) we W.: zapłacenia wielomilionowej prowizji pośrednikom w realizacji tej transakcji: M. P. (k. 1243-1245, 1838-1842, 2707-2711, 3568-3571) i J. Z. (k. 2734-2736, 3640-3643), niespłacenia wielomilionowego podatku VAT od tej transakcji, a następnie analizy okoliczności i warunków udzielenia przez oskarżonego Z. B. w imieniu spółki z o.o. (...) kolejnych pożyczek innym podmiotom reprezentowanym przez Z. B. lub jego bliskich, w tym reprezentowanej przez jego, ówczesną żonę – oskarżoną D. B. spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. w łącznej kwocie 3.270.000,00 zł, bez należytego zabezpieczenia spłaty wymagalnych wierzytelności, zastrzegających odległy, 10-letni termin zwrotu pożyczonych środków pieniężnych oraz odsetek od kapitału, wskazywało, że celowo poświęcał interes reprezentowanej przez siebie spółki.

Oprócz tego, w dniu 4 listopada 2005r. oskarżony Z. B. przeprowadził zwrot W. B. i oskarżonej D. B. dopłat do kapitału (...) sp. z o.o. na rzecz, w łącznej kwocie 1.060.500 zł, co było całkowicie niezgodne z interesem spółki i niezgodne z przepisami kodeksu spółek handlowych. Zgodnie z art. 177-179 k.s.h. warunkiem zwrotu dopłat wspólnikom jest to, że nie są one potrzebne na pokrycie strat bilansowych w kapitale zakładowym. Zwrot taki może nastąpić po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia o zamierzonym zwrocie w piśmie przeznaczonym do ogłoszeń spółki. Natomiast dopłaty zostały dokonane kilka dni po dacie sporządzenia protokołu posiedzenia wspólników, bez opublikowania w ogóle ogłoszenia o zamierzonym zwrocie dopłat. Z bilansu cząstkowego za styczeń 2006r. wynika, że spółka (...) odnotowała stratę w wysokości 44.296,53 zł, co skutkowało niedopuszczalnością zwrotów.

Opisane wyżej umowy, a także zwrot dopłat, wiązały się z nadmiernym ryzykiem, nie miały dostatecznego ekonomicznego uzasadnienia dla spółki z o.o. (...) oraz były wbrew zasadom prawidłowego gospodarowania. Doprowadziły do wyrządzenia szkody spółce Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w łącznej wysokości 11.694.207 zł. Jednocześnie były działaniem na szkodę wierzycieli, w tym Skarbu Państwa, R. K. (1), Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., (...) S.A. z siedzibą w W., K. M., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., H. S. i B. B. (2).

Działanie oskarżonego Z. B., przy pomocy oskarżonej D. B., doprowadziło w dość krótkim czasie do upadłości spółki z o.o. (...). Na wniosek Z. Z., prowadzącego działalność gospodarczą jako (...) Przedsiębiorstwo (...), postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2007r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej ogłosił upadłość Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., określając jako sposób prowadzenia postępowania – upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego (k. 588).

Stąd należało odrzucić zarzuty apelacji wniesionych w tym zakresie przez obrońców oskarżonych: Z. B. i D. W., gdyż nie przeprowadzono w nich rzetelnej oceny dowodów, lecz wybiórczą i powierzchowną, opartą o przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonych. Ocena taka była sprzeczna z zasadami swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. i należało ją odrzucić i zaakceptować stanowisko Sądu I instancji.

Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonej D. W., nawet osoba zorientowana w dość ograniczonym zakresie w sytuacji finansowej i gospodarczej spółki z o.o. (...), musiała zdawać sobie sprawę jak niekorzystne były umowy pożyczek udzielonych przez tę spółkę podmiotowi reprezentowanemu przez oskarżoną D. W., a mianowicie spółkę z o.o. (...). Ocena ta rzuca się wybitnie w oczy w kontekście aneksów do zasadniczej umowy (k. 1343-1344), podpisanych przez oskarżoną D. W. wraz ze Z. B. (k. 1345, 1346).

Na podstawie zeznań świadka A. S. (k. 1428-1429, 3566-3568) nie ulegało wątpliwości, że mimo funkcji prezesa zarządu spółki z o.o. (...) nie miał on wglądu w działania spółki i nie został poinformowany o zawarciu aneksów do zasadniczej umowy pożyczki (k. 1343-1344). Tymczasem, aneksy te w zasadniczy sposób modyfikowały jeszcze tego samego dnia zawartą umowę, co było oczywiste nawet dla laika.

Pierwszym z aneksów nr (...) z dnia 4 listopada 2005r. (k. 1345) pod pozorem sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w zasadniczej umowie zmieniono termin spłaty pożyczki w wysokości 3.160.000 zł z jednego roku do 10 lat, licząc od daty wpływu środków na rachunek pożyczkobiorcy. Natomiast aneksem nr (...) z tego samego dnia zmieniono zasadniczo płatność odsetek od pożyczki (k. 1346). Zamiast pierwotnych 15 % odsetek rocznie, ustalono oprocentowanie:

- w pierwszym roku obowiązywania umowy – wysokości 15 % rocznie;
- w kolejnych latach obowiązywania umowy – wysokości 10 % rocznie.

Nawet dla słabo zorientowanej osoby, wydłużenie okresu spłaty pożyczki i znaczące obniżenie odsetek, szczególnie przy tak wysokiej kwocie pożyczki oznaczało jednoznacznie pogorszenie sytuacji spółki z o.o. (...). Odnosi się to zwłaszcza do oskarżonej D. W., która pracowała w poprzednich latach jako sekretarka firmy z o.o. (...) i – w kontekście opinii biegłego z zakresu ekonomii (k. 2761-2805) - musiała dostrzegać niespłacanie zobowiązań przez tę spółkę.

W żadnej mierze nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego Z. B., a także jego wyjaśnienia co do okoliczności pożyczek udzielonych spółce (...). Szczególnie należało odrzucić tezy o konieczności zawarcia takich umów (wraz z aneksami), gdyż było to życzeniem banku, uzależniającego swoje działania od wspomnianych umów. Takie wyjaśnienia oskarżonego Z. B. dobitnie dowodzą, że nie odróżniał interesu gospodarczego spółki z o.o. (...) od osobistych korzyści i był gotów poświęcić interes tej spółki na rzecz powodzenia swoich kolejnych przedsięwzięć gospodarczych.

Mając powyższe na uwadze, apelacje obrońców oskarżonych: Z. B. i D. W. nie zasługiwały na uwzględnienie i zaskarżony wyrok należało w tym zakresie utrzymać w mocy.

Zarzut naruszenia przepisów ustawy o rachunkowości (art. 77 pkt 1 tejże ustawy) postawiony oskarżonemu Z. B.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu słusznie ocenił materiał dowodowy w zakresie zarzutu naruszenia przepisów ustawy o rachunkowości (art. 77 pkt 1 tejże ustawy), postawionego oskarżonemu Z. B., co doprowadziło do przypisania mu przestępstwa w punkcie VIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanego w punkcie VIII części wstępnej).

Rekonstruując w tym zakresie stan faktyczny, Sąd I instancji oparł się na zebranych materiale dowodowym, a w szczególności zeznaniach świadka J. K. (1) – syndyka masy upadłości (k. 1363-1364, 3696-3701) oraz opinii biegłego z zakresu ekonomii (k. 2761-2805).

Wspomniane dowody w sposób jednoznaczny i merytoryczny wykazały, że w okresie od 2003r. do kwietnia 2007r., dokumentacja księgowa Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., której prezesem zarządu był Z. B. była prowadzona nieprawidłowo i sprzecznie z przepisami ustawy o rachunkowości. Spółka nie sporządzała sprawozdań finansowych, a ujawnione dokumenty nie były sygnowane podpisem uprawnionej osoby. Nie zachowywano zasady równowagi bilansowej: aktywa = pasywa, a ponadto dopuszczano obrót gotówkowy transakcji przekraczającej kwoty 15.000 euro, podczas gdy tego rodzaju płatności winny być realizowane za pośrednictwem banku. W danych księgowych występowały niezgodności w pozycjach zysk (strata) z lat ubiegłych i zysk (strata) netto, podczas gdy kwoty z powyższych pozycji bilansowych winny być tożsame z kwotami zysk (strata) netto/zysk (strata) ujętych w rachunku zysków i strat. Dodatkowo, kwota z pozycji zysk (strata) netto danego roku, winna być ujęta w tej samej wysokości w kolejnym roku jako zysk (strata) z lat ubiegłych. Ponadto, w bilansie końcowym roku 2006 w pozycji środki „pieniężne w kasie i na rachunkach” wykazana była kwota ujemna w wysokości – 289.114,55 zł - przedmiotowy zapis był w ocenie biegłego nieprawidłowy. W spółce (...) nie była również przestrzegana zasada: „bilans zamknięcia danego roku obrachunkowego = bilansowi otwarciu roku następnego”. Opisane powyżej uchybienia w przedmiocie prowadzenia ksiąg rachunkowych związane były z nierzetelnym prowadzeniem dokumentacji działalności gospodarczej.

Niezależnie od niecelnych uwag zawartych w apelacji na korzyść oskarżonego, wspomniane nieprawidłowości obciążały oskarżonego Z. B., jako prezesa jednoosobowego zarządu spółki z o.o. (...). Do jego obowiązków należało bowiem respektowanie zasad rachunkowości określonych w ustawie z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości (Dz. U. Nr 121, poz. 591 z późniejszymi zmianami) i takie zorganizowanie czynności finansowych oraz przygotowania i obiegu dokumentów, aby były one zgodne z obowiązującymi przepisami.

Rekonstrukcję stanu faktycznego w zakresie postawionych oskarżonemu Z. B. zarzutu naruszenia przepisów ustawy o rachunkowości (art. 77 pkt 1 tejże ustawy), co zaowocowało przypisaniem mu przestępstwa w punkcie VIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanego w punkcie VIII części wstępnej), Sąd Okręgowy we Wrocławiu zawarł na stronach 23-24 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 3988-3988v akt sprawy). Jest ona pełna, wyczerpująca i nie budzi żadnych wątpliwości co do prawidłowości wspomnianych ustaleń faktycznych.

Następnie na stronach 27-38 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 3990-3995v akt sprawy) Sąd I instancji przytoczył wiernie i szczegółowo treść wyjaśnień oskarżonego Z. B. na poszczególnych etapach postępowania karnego, po czym na stronach 74-76 wspomnianego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 4013v-4015v akt sprawy) przeprowadził analizę zebranego materiału dowodowego, ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonych na tle pozostałego materiału

dowodowego, a także analizę prawną jakich przestępstw oskarżeni się dopuścili. Analiza dowodów przeprowadzona przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu miała charakter wewnętrznie spójny i logiczny, odnosiła się do wyjaśnień oskarżonego Z. B., zeznań świadka – syndyka masy upadłości spółki z o.o. (...) J. K. (1) i opinii biegłego z zakresu ekonomii, w wyniku czego została w całości zaakceptowana przez Sąd Apelacyjny i nie ma potrzeby jej ponownie przytaczać, gdyż prowadziłyby to do niepotrzebnych powtórzeń.

Zarzut zbycia samochodu (...) przez oskarżonego Z. B. celem usunięcia spod egzekucji (art. 300 § 2 k.k.)

Sąd Okręgowy we Wrocławiu słusznie ocenił materiał dowodowy w zakresie postawionemu Z. B. zarzutu z art. 300 § 2 k.k., polegającego na zbyciu samochodu (...) celem usunięcia spod egzekucji, co prowadziło do przypisania mu tego przestępstwa w punkcie IX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanego w punkcie IX części wstępnej).

Rekonstruując w tym zakresie stan faktyczny, Sąd I instancji oparł się na zebranych materiałach dowodowych, a w szczególności zeznaniach świadków: J. K. (1) – syndyka masy upadłości (k. 1363-1364, 3696-3701) i A. K. (2) – inspektora skarbowego (k. 1273-1274, 3581-3582) oraz opinii biegłego z zakresu ekonomii (k. 2761-2805).

Wspomniane dowody w sposób jednoznaczny i merytoryczny, a także w istocie bezsporny wykazały, że oskarżony Z. B. w dniu 18 października 2006r. sprzedał M. P., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...), za 100.000,00 zł samochód osobowy marki „M. (...)” rok produkcji 2001, nr rej. (...), nr VIN (...), będący własnością Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.. W § 2 umowy sprzedaży Z. B. złożył oświadczenie, że pojazd „jest wolny od wad prawnych i praw osób trzecich oraz nie jest przedmiotem żadnego postępowania bądź zabezpieczenia” (k. 1352). Bezsporne było także to, że Naczelnik Urzędu Skarbowego W. w dniu 16 maja 2006r. ustanowił na tym samochodzie zastaw skarbowy w celu zabezpieczenia spłaty zaległości podatkowych spółki z o.o. (...) z tytułu deklaracji VAT za październik 2005r. w wysokości 4.777.945,09 zł.

Natomiast sporne było to, czy oskarżony Z. B. wiedział o wpisie wspomnianego pojazdu do rejestru zastawu skarbowego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego i czy działał w celu udaremnienia egzekucji należności podatkowych. Sąd Okręgowy we Wrocławiu zdecydowanie opowiedział się za wersją, że oskarżony świadomość taką posiadał, a sprzedaż samochodu miała zapobiec egzekucji należności publicznoprawnych. Należało w całości podzielić taką ocenę.

Po pierwsze, oskarżony Z. B. miał świadomość wysokich należności publicznoprawnych w zakresie VAT związanych z transakcją sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) we W., a także tego, że nie posiada środków finansowych na realizację tych należności.

Po wtóre, wobec wydatkowania przez oskarżonego Z. B. łącznie wielomilionowych kwot z tytułu pożyczek udzielonych w imieniu spółki z o.o. (...) przez oskarżonego, samochód osobowy marki „M. (...)” rok produkcji 2001, nr rej. (...), był istotnym składnikiem mienia spółki i w wypadku ogłoszenia upadłości spółki albo egzekwowania należności publicznoprawnych przez urząd skarbowy, zostałyby zajęte na poczet należności wierzycieli. Z zeznań świadka A. K. (2) – inspektora skarbowego (k. 1359-1360) wynikało bowiem, że majątek ruchomy spółki stanowiły tylko dwa samochody i wyposażenie biura.

Po trzecie, z opinii biegłego z zakresu ekonomii (k. 2761-2805), która odznaczała się rzetelnością i profesjonalizmem, wynikało jednoznacznie, że już od 2003r. pogłębiały się trudności finansowe spółki z o.o. (...), a od 2005 jej sytuacja była tak zła, że wymagała wystąpienia z wnioskiem o upadłość.

Po czwarte, okoliczności ustanowienia zastawu skarbowego na samochodzie osobowym marki „M. (...)” rok produkcji 2001, nr rej. (...) podał syndyk masy upadłości – świadek J. K. (1), który zawiadomił o przestępstwie z art. 300 § 2 k.k. organy ścigania, a podczas śledztwa w dniu 23 października 2008r. zeznał: „również doszło do przestępstwa w czasie sprzedaży samochodu osobowego M. (...) o wartości 100.000 złotych. Samochód ten został sprzedany w dniu 18 października 2006 roku pomimo iż istniał zastaw skarbowy, prowadzony przez Naczelnika Urzędu Skarbowego

W.. Z tego co pamiętam, ten zastaw został wpisany do rejestru w czerwcu 2006. Z tego co wiem, Z. B. twierdzi, że on o tym nie wiedział. US wysłał do niego dwukrotnie pismo informujące, z tego co wiem, żadnego nie odebrał. Wydaje mi się jednak, że w aktach spółki (...) są zwrotki potwierdzające odbieranie innych pismo w tym okresie, a nieodebranie akurat tych dwóch zwrotek, według mnie, jest działaniem wybiórczym. **Na przykład istnieje odebrane pismo z Urzędu Skarbowego o dostarczeniu urzędowi wykazu środków trwałych, celem ustanowienia zastawu, co jest oczywiste, że taki wykaz jest potrzebny urzędowi, celem dokonania zastawu**” (k. 1363v-1364 – podkreślenie Sądu Apel.).

Ostatni fragment zeznań J. K. jest kluczowy i w pełni wiarygodny. Spółka musiała takie pismo otrzymać i przekazać wykaz środków trwałych, bo inaczej Urząd Skarbowy nie mógł wymienić składników majątku, na których ustanowił zastaw skarbowy. Treść zeznań świadka J. K. (1), potwierdzona przez niego w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 3696-3701) wskazywała jednoznacznie, że oskarżony Z. B. wiedział o wszczęciu przez Naczelnika Urzędu Skarbowego W. postępowania w celu ustanowienia zastawu skarbowego na środkach trwałych z majątku spółki z o.o. (...). Zastaw ten wpisano decyzją z dnia 16 maja 2006r. z tytułu podatku VAT za październik 2005r. (k. 1351, 1383-1387). Rzeczywiście, decyzji o zastawie skarbowym w imieniu spółki z o.o. (...) nie odebrano z urzędu pocztowego mimo awiza (k. 1384-1387), jednak ma to drugorzędne zdarzenie, skoro oskarżony Z. B. wiedział o wszczęciu procedury ustanowienia zastawu i znał przedmioty z majątku trwałego, których może ten zastaw dotyczyć.

Zresztą, świadome nieodbieranie korespondencji, nie może prowadzić do ekskulplacji oskarżonego, który jako prezes zarządu spółki miał obowiązek odbierać korespondencję lub w taki sposób zorganizować pracę sekretariatu, by korespondencja była odbierana. Wszak do ogłoszenia upadłości w kwietniu 2007r. to właśnie on reprezentował spółkę z o.o. (...).

Na stronach 24-25 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 3988v-3989 akt sprawy) Sąd Okręgowy przedstawił ustalenia faktyczne, na stronach 27-35 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 3990-3995v akt sprawy) przytoczył wiernie i szczegółowo treść wyjaśnień oskarżonego Z. B. na poszczególnych etapach postępowania karnego, po czym na stronach 70-72 wspomnianego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 4011v-4012v akt sprawy) przeprowadził analizę zebranego materiału dowodowego, ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonych na tle pozostałego materiału dowodowego, a także analizę prawną jakich przestępstw oskarżeni się dopuścili. Analiza dowodów przeprowadzona przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu miała charakter wewnętrznie spójny i logiczny, odnosiła się do wyjaśnień oskarżonego Z. B. oraz zeznań świadka – syndyka masy upadłości spółki z o.o. (...) J. K. (1) i dokumentacji urzędu skarbowego, w wyniku czego została w całości zaakceptowana przez Sąd Apelacyjny.

Mając na uwadze powyższe argumenty, nie podzielono w tym zakresie zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego Z. B..

Zarzut usiłowania oszustwa na szkodę spółki z o.o. (...) w upadłości przez bezpodstawne zgłoszenie wierzytelności o wartości 110.000 zł przez oskarżonego Z. B. (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.)

Sąd Okręgowy we Wrocławiu słusznie ocenił materiał dowodowy w zakresie postawionemu Z. B. zarzutu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., polegającego na usiłowaniu oszustwa na szkodę spółki z o.o. (...) w upadłości przez bezpodstawne zgłoszenie wierzytelności o wartości 110.000 zł przez oskarżonego Z. B., co prowadziło do przypisania mu tego przestępstwa w punkcie X części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanego w punkcie X części wstępnej).

Rekonstruując w tym zakresie stan faktyczny, Sąd I instancji oparł się na zebranych materiale dowodowym, a w szczególności zeznaniach świadków: J. K. (1) – syndyka masy upadłości (k. 580-585, 1025-1027, 1363-1364, 2034-2036, 3696-3701), ustalając, że w dniu 13 sierpnia 2008r. Z. B. usiłował doprowadzić masę upadłości spółki Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 110.000,00 zł. Występując jako jeden z wierzycieli postępowania upadłościowego obejmującego likwidację majątku spółki, zgłosił wierzytelność w wysokości 375.000,00 zł z tytułu umów pożyczek zawartych ze spółką z o.o. (...) w okresie od 12 lipca 2006r. do 28 lipca 2006r., podczas gdy w dniu 14 marca 2007r. otrzymał zwrot części pożyczki w kwocie 110.000,00

zł. Do żądanej kwoty nie doszło, gdyż syndyk masy upadłości ujawnił wspomniane okoliczności i bezpodstawność roszczeń oskarżonego Z. B..

Właściwie oceniona treść zeznań świadka J. K. (1), w połączeniu z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, wskazującymi, że oskarżony Z. B., jak prezes zarządu spółki, miał wiedzę o sposobie regulowania jej należności i rozmiarów należnych wierzytelności, nie mógł się pomylić co do tak istotnej kwoty. Jeżeli się do tego doda, że syndykowi nie wydano w całości dokumentacji finansowej, co potwierdziły nie tylko zeznania syndyka ale i jego pisemne żądania (k. 1353) oraz opinia biegłego z zakresu ekonomii (k. 2761-2805), to nie może być mowy o jakiegokolwiek pomyłce, lecz o świadomym działaniu oskarżonego.

Na stronie 25 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 3989 akt sprawy) Sąd Okręgowy przedstawił ustalenia faktyczne, na stronach 27-35 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 3990-3995v akt sprawy) przytoczył wiernie i szczegółowo treść wyjaśnień oskarżonego Z. B. na poszczególnych etapach postępowania karnego, po czym na stronach 79-80 wspomnianego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 4016-4016v akt sprawy) przeprowadził analizę zebranego materiału dowodowego, ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonych na tle pozostałego materiału dowodowego, a także analizę prawną jakich przestępstw oskarżeni się dopuścili. Analiza dowodów przeprowadzona przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu miała charakter wewnętrznie spójny i logiczny, odnosiła się do wyjaśnień oskarżonego Z. B. oraz zeznań świadka – syndyka masy upadłości spółki z o.o. (...) J. K. (1) i dokumentacji przez niego przedstawionej w wyniku czego została w całości zaakceptowana przez Sąd Apelacyjny.

Mając na uwadze powyższe argumenty, nie podzielono w tym zakresie zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego Z. B..

Zarzut nielegalnego posiadania broni palnej przez oskarżonego K. B. (1) (art. 263 § 2 k.k.)

Sąd Okręgowy we Wrocławiu prawidłowo ocenił materiał dowodowy w zakresie postawionemu K. B. (1) zarzutu z art. 263 § 2 k.k., polegającego na nielegalnym posiadaniu broni palnej, czyli pistoletu gazowego marki (...) 8 mm nr (...), co prowadziło do przypisania mu tego przestępstwa w punkcie XVII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanego w punkcie XVII części wstępnej).

Rekonstruując w tym zakresie stan faktyczny, Sąd I instancji oparł się na zebranych materiałach dowodowych, a w szczególności zeznaniach świadka D. K. (k. 935-937, 3541) oraz akt wydania pozwolenia na posiadanie broni palnej gazowej K. B. (1) (k. 888-934), wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze wobec K. B. (1) (k.3573), pisma z dnia 6.03.2008r. (k. 444), a także opinii biegłych z zakresu badań broni i balistyki (k. 873-876, 884-885).

Wspomniane dowody, w połączeniu z wyjaśnieniami oskarżonego K. B. (1) (k. 3113-3124, 3129-3138, 3174-3177) pozwoliły na ustalenie, że uzyskał on pozwolenie na broń gazową w 1991r. w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą. W świetle przepisów o broni palnej, oczywiste było to, że istotnym warunkiem uzyskania pozwolenia na broń jest niekaralność osoby starającej się o pozwolenie, co ze względu na domniemanie znajomości obowiązującego prawa było znane K. B. (1). Co więcej, występując o pozwolenie na broń oskarżony K. B. (1) przedstawiał wymagane zaświadczenie o niekaralności. W 1993r. K. B. (1) wystąpił o wydanie wtórnika pozwolenia na broń, uzasadniając to zagubieniem poprzednio wydanego dokumentu. Również w tym przypadku konieczne było przedłożenie zaświadczenia o niekaralności, co ponownie K. B. ponownie dopełnił.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 lutego 2004r. sygn. akt II K – 16/04 K. B. (1) został prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 283 § 2 k.k. polegające na posiadaniu w dniu 16 grudnia 2003r. bez wymaganego zezwolenia 8 sztuk amunicji w postaci naboju pistoletowych. Ze względu na wydanie wyroku skazującego, organy policji wszczęły postępowanie w przedmiocie cofnięcia K. B. (1) pozwolenia na broń, po czym w dniu 28 lutego 2005r. wydano decyzję o cofnięciu takiego pozwolenia.

Należało zaakceptować wnioski Sądu Okręgowego, że oskarżony K. B. (1) popełnił przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. polegające na tym, że po cofnięciu pozwolenia na broń, w okresie od listopada 2005r. do stycznia 2008r., czyli do

ujawnienia pistoletu gazowego marki (...) 8 mm nr (...). w trakcie przeszukania zajmowanego przez oskarżonego mieszkania przy ul. (...) we W. w dniu 31 stycznia 2008r..

Po pierwsze, oskarżony K. B. (1) miał świadomość wymogu niekaralności dla posiadania pozwolenia na broń oraz świadomość, że został prawomocnie skazany, a zatem mógł utracić formalny warunek posiadania takiego pozwolenia.

Po wtóre, chociaż rację miała obrońca oskarżonego podnosząc w apelacji, że po rozstaniu z żoną K. B. (1) zmienił miejsce zamieszkania i nie odbierał żadnej korespondencji związanej z postępowaniem w sprawie cofnięcia pozwolenia na broń, to jednak w żadnym wypadku nie mogło to prowadzić do uniewinnienia oskarżonego. Obrońca oskarżonego nie uwzględniła bowiem przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999r. o broni i amunicji (Dz. U. Nr 53, poz. 549 z późniejszymi zmianami), która w art. 26 wprowadza obowiązek zawiadomienia o zmianie miejsca zamieszkania lub stałego pobytu.

Przepis art. 26 cyt. ustawy w okresie od 2005-2008 brzmiał następująco: „Osoba posiadająca pozwolenie na broń lub posiadająca broń podlegającą rejestracji, która nie wymaga pozwolenia na broń, jest obowiązana w razie zmiany miejsca stałego pobytu zawiadomić o tym fakcie pisemnie, w terminie 14 dni od dnia zmiany miejsca stałego pobytu, organ Policji właściwy ze względu na nowe miejsce stałego pobytu (tekst jednolity: Dz. U. z 2004r. Nr 52, poz. 525). Na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 4 cyt. ustawy właściwy organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, która m.in. naruszyła obowiązek zawiadomienia o zmianie miejsca zamieszkania, o którym mowa w art. 26.

Co więcej, przepis art. 51 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 21 maja 1999r. o broni i amunicji (Dz. U. Nr 53, poz. 549 z późniejszymi zmianami), obowiązujący w tym zakresie w tym samym brzmieniu od wejścia w życie ustawy do chwili obecnej, wprowadza odpowiedzialność karno-administracyjną za wykroczenie, które polega na tym, że sprawca posiadając pozwolenie na broń lub posiadając broń podlegającą rejestracji, która nie wymaga pozwolenia na broń, **nie dopełnia obowiązku pisemnego zawiadomienia właściwego organu Policji o zmianie miejsca stałego pobytu w terminie 14 dni od dnia zmiany miejsca stałego pobytu.**

Oznacza to jednoznacznie, że po stronie oskarżonego K. B. (1) istniał prawny obowiązek zawiadomienia właściwego organu policji, odpowiedzialnego za wydawanie pozwoleń na broń, każdorazowego zawiadomienia o zmianie miejsca stałego pobytu w terminie 14 dni od dnia zmiany miejsca stałego pobytu. Niewykonanie tego obowiązku powodowało odpowiedzialność za wykroczenie i możliwość cofnięcia pozwolenia na broń.

Jeżeli, w realiach niniejszej sprawy, zestawia się całkowite uchybienie temu obowiązkowi przez oskarżonego K. B. (1) przez kilka lat, a nadto jego świadomość możliwości wszczęcia postępowania w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na broń, także z powodu prawomocnego skazania za przestępstwo nielegalnego posiadania amunicji, to postępowanie oskarżonego jawi się jako celowe ignorowanie niemożności posiadania broni i godzenie się na to, że pozwolenie na broń zostało cofnięte. W tej sytuacji, wniosek Sądu Okręgowego o popełnieniu przez K. B. (1) przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. jest uprawniony.

Mając powyższe na uwadze, nie uwzględniono apelacji obrońcy oskarżonego K. B. (1) w tym zakresie, jako całkowicie bezpodstawnej.

Ocena zasadności kar wymierzonych oskarżonym: Z. B. i K. B. (1) oraz środków karnych orzeczonych na podstawie art. 46 § 1 k.k. w kontekście apelacji oskarżyciela publicznego i oskarżycieli posiłkowych oraz – na podstawie art. 447 § 1 k.p.k. – w świetle apelacji obrońców tych oskarżonych

I. Nie były zasadne zarzuty sformułowane w apelacjach oskarżyciela publicznego i oskarżycieli posiłkowych o rażącej niewspółmierności kar pozbawienia wolności i grzywny wymierzonych oskarżonym: Z. B. i K. B. (1) za poszczególne przestępstwa.

Także analiza rozstrzygnięć o karach, dokonana przez Sąd Apelacyjny w świetle apelacji obrońców tych oskarżonych na podstawie art. 447 § 1 k.p.k., zdecydowanie potwierdziła prawidłowość orzeczonych kar z tymi modyfikacjami,

które wynikały z innego ukształtowania przez Sąd Apelacyjny ciągów przestępstw: z art. 181 § 2 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k. oraz z art. 282 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (w wypadku oskarżonego K. B. (1) dodatkowo w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.).

Na stronach 82-85 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 4017v-4019 akt sprawy) Sąd Okręgowy przedstawił argumentację w zakresie wymierzonych oskarżonym: Z. B. i K. B. (1) jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny za poszczególne przestępstwa. Ocenę tę generalnie należało podzielić, gdyż Sąd I instancji wziął pod uwagę całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych popełnionych przestępstw, właściwości i warunki osobiste oskarżonych, ich dotychczasową niekaralność (także świetle prawa oskarżonego K. B. (1)), sposób życia oskarżonych przed przestępstwem i zachowanie po popełnieniu przestępstwa, jak również cele kary z art. 53 k.k. w zakresie wychowania oskarżonych i wdrożenia do przestrzegania porządku prawnego oraz w zakresie społecznego oddziaływania.

Wśród okoliczności przedmiotowych składających się na społeczną szkodliwość czynów oskarżonych wzięto pod uwagę sposób działania oskarżonych przy popełnieniu przestępstw, okres przestępczej działalności, działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, rozmiar szkód majątkowych wyrządzonych pokrzywdzonym, w tym osobom fizycznym i podmiotom gospodarczym, a także krzywd wyrządzonych pokrzywdzonym: R. i M. D. (1) oraz W. i I. U., związanych z traumatycznymi przeżyciami, realnie odczytywanym przez nich zagrożeniem zorganizowanymi grupami przestępczymi oraz obawami o bezpieczeństwo własne i dzieci. Wśród okoliczności podmiotowych uwzględniono pod uwagę postać winy, premedytację oskarżonych w dążeniu do zwrotu wierzytelności, motywację i pobudki oskarżonych. W odniesieniu do oskarżonego K. B. (1) obciążająco na wymiar kary wpłynęło wykorzystanie sposobności do dalszego przestępczego wzbogacenia się kosztem R. i M. D. (1) przez sprzedaż mieszkania przy ul. (...) we W. oraz żądania zakupu dla siebie motocykla (...).

Zachowania oskarżonego Z. B. w zakresie przestępstw popełnionych na szkodę spółki z o.o. (...) godziło w pewność i bezpieczeństwo obrotu gospodarczego i było również znacznie społecznie szkodliwe.

Jednak przy wymiarze kar jednostkowych, podobnie jak i kar łącznych, nie można było pominąć szczególnych trudności finansowych, w jakich znalazł się także oskarżony Z. B. w wyniku niepowodzenia inwestycji prowadzonej na terenie N. przez spółkę (...) reprezentowaną przez pokrzywdzonych: R. D. (1) i W. U. (1). Spółka z o.o. (...) została narażona na poważne straty finansowe. Po złożeniu przez jednego z wierzycieli wniosku o upadłość, oskarżony Z. B. znalazł się w obliczu tego, że nie odzyska żadnych środków finansowych od pokrzywdzonych, a ewentualnych należności może dochodzić wyłącznie syndyk masy upadłości. Niewątpliwie to spowodowało przyspieszenie i eskalację gróźb wobec pokrzywdzonych i choć nie może przesądzać o braku winy po stronie oskarżonego (i działającego z jego umocowania K. B. (1)), to musi mieć znaczenie dla wymiaru kary. Niepowodzenie przedsięwzięcia w N. miało bezsprzecznie wpływ na niemożność uregulowania choćby należności publicznoprawnych na rzecz urzędu skarbowego. Jak zasadnie przyjął Sąd I instancji, na działanie oskarżonego Z. B. miało wpływ niewywiązanie się R. D. (1) z terminowej spłaty pożyczek zawartych w dniach: 28 kwietnia 2006r. i 2.05.2006r..

II. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. Sąd Apelacyjny wymierzył w stosunku do oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) nowe kary łączne pozbawienia wolności w wymiarze po 2 lata. Z kolei, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych w stosunku do oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) kar łącznych pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okresy próby po 5 lat.

Wymierzając nowe kary łączne pozbawienia wolności, uznano przesłanki wskazane przez Sąd I instancji, w tym z jednej strony związek podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy popełnionymi przez oskarżonych przestępstwami, a z drugiej popełnienie przestępstw przeciwko różnym dobrom chronionym. Podzielono stanowisko Sądu Okręgowego, że w odniesieniu do obu oskarżonych zachodziły podstawy do rezygnacji z bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Uwzględniono znaczny odstęp czasu od popełnionych przez oskarżonych przestępstw, a także to, że Z. B. i K. B. (1) byli w tej sprawie tymczasowo aresztowani niemal przez 5 miesięcy, tj. w okresie od dnia 31 stycznia 2008r. do dnia 24 czerwca 2008r., co niewątpliwie było istotną dolegliwością i częściowo zrealizowało cele wychowawcze

kary. Niewątpliwie wywołało także dla oskarżonych realny skutek przez obniżenie zaufania do nich w środowiskach rodzinnych i zawodowych, w których pozostawali, szczególnie dla oskarżonego Z. B..

III. O ile wymiar kar łącznych pozbawienia wolności wydawał się sprawiedliwy, o tyle wymiar orzeczonych kar grzywny był rażąco niski i niespełniający celów kary z art. 53 k.k.. Prowadziło to do uwzględnienia apelacji oskarżycieli posiłkowych w tym zakresie i znaczącego podwyższenia o połowę wymiaru tych kar wobec oskarżonych: Z. B. i K. B. (1).

Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. Sąd Apelacyjny wymierzył w stosunku do oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) nowe kary łączne po 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) złotych. W oparciu o przepis art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonym na poczet orzeczonych kar grzywny okresy rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiednio:

c) Z. B. od dnia 31 stycznia 2008r. do dnia 24 czerwca 2008r. (łącznie 146 dni);

d) K. B. (1) od dnia 31 stycznia 2008r. do dnia 24 czerwca 2008r. (łącznie 146 dni);

przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.

IV. Nie podzielono zasadności zarzutów sformułowanych w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych: R. D. (1) i M. D. (1) o rażącej niewspółmierności orzeczonych w punkcie XXII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku środków karnych z art. 46 § 1 k.k. orzeczonych od oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) na rzecz tychże pokrzywdzonych.

Wprawdzie oskarżyciele posiłkowi domagali się orzeczenia obowiązków naprawienia szkód w znacznie wyższych rozmiarach niż uczynił to Sąd I instancji, jednak trzeba pamiętać, że strony mają wobec siebie rozległe roszczenia i właściwe ich rozpoznanie jest możliwe wyłącznie w procesie cywilnym (procesach cywilnych). Wydanie wyroku przez sąd karny w żadnej mierze możliwości takich nie zamyka.

Mając powyższe na względzie, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok także i w tym zakresie, nie uwzględniając apelacji oskarżycieli posiłkowych: R. D. (1) i M. D. (1).

Ocena zasadności kary wymierzonej oskarżonej D. W. na podstawie art. 447 § 1 k.p.k. w świetle apelacji jej obrońcy

Mając na uwadze kierunek apelacji wniesionej na korzyść oskarżonej D. W. przez jej obrońcę, Sąd Apelacyjny obligowany przepisem art. 447 § 1 k.p.k. ocenił także prawidłowość wymierzonej wobec niej kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby. Kara ta, w żadnej mierze nie mogła zostać uznana za rażąco niewspółmierną i niesprawiedliwą. Uwzględniała wysoką społeczną szkodliwość czynu oskarżonej, na którą skalają się okoliczności przedmiotowe (naruszenie różnych dóbr chronionych, rozmiar szkody wyrządzonej niegospodarnością pokrzywdzonej spółce) i okoliczności podmiotowe (postać winy, premedytacja w dążeniu do celu). Jednocześnie orzeczenie o karze w takiej postaci czyni w pełni zadość celom kary określonym w art. 53 k.k. w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny – nie dopatrując się błędów w ustaleniach faktycznych i obraży przepisów prawa procesowego, mających wpływ na treść orzeczenia – utrzymał zaskarżony wyrok w mocy (art. 437 § 1 k.p.k.).

Orzeczenia o kosztach sądowych

Na podstawie art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8, 9 i 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądzone od wszystkich oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich koszty sądowe za postępowanie odwoławcze odpowiednio:

a) od Z. B. – w wysokości 3.306,70 (trzy tysiące trzysta sześć 70/100) złotych, na co składa się 6,70 złotych tytułem 1/3 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz 3.300 złotych opłaty za obie instancje;

b) od K. B. (1) – w wysokości 3.306,70 (trzy tysiące trzysta sześć 70/100) złotych, na co składa się 6,70 złotych tytułem 1/3 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz 3.300 złotych opłaty za obie instancje;

c) od D. W. – w wysokości 186,70 (sto osiemdziesiąt sześć 70/100) złotych, na co składa się 6,70 złotych tytułem 1/3 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz 180 złotych opłaty za drugą instancję.

Przy orzeczeniu tym, ze względu na zasady słuszności ustalono, że wszyscy oskarżeni powinni ponieść w częściach równych wydatki Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym związane z ryczałtem za wezwania i doręczenia (20 zł). Oprócz tego, wszyscy oskarżeni ponieśli koszty wynikające z przypadających na nich opłat. Jednocześnie wzięto pod uwagę stan osobisty, rodzinny i majątkowy wszystkich oskarżonych oraz ich możliwości zarobkowe.

Podstawę zasądzenia od oskarżonych: Z. B. i K. B. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych: R. D. (1), M. D. (1) i W. U. (1) poniesionych przez nich kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym dały przepisy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k..

Wysokość wynagrodzenia adwokackiego, w tym co do zwrotu podatku VAT, ustalono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 5 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami).